

ת"פ 27819/06/21 - דינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום חיפה

ת"פ 27819-06-21 מדינת ישראל נ' פלוני 6/11/2022

בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

מאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

נאשם

פלוני

באמצעות ב"כ עו"ד רועי קרן

הכרעת-דין

כתב האישום

1. כתב האישום המתוקן, שהוגש ביום 22.11.21, מייחס לנאשם ביצוע העבירות הבאות: פגיעה בנסיבות מחמירות - עבירה על סעיפים 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), החזקת סכין - עבירה על סעיף 186 (א) לחוק העונשין, איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין, החזקת סם מסוכן - עבירה על סעיף 7(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום התגורר א', קטין יליד 2004 (להלן: "המתלונן"), יחד עם בני משפחתו, בדירה בבניין מגורים בכרמיאל (להלן: "הבניין"). בין הנאשם לבין המתלונן ואחיו ב', יליד 1998 (להלן: "ב'"), קיימת היכרות מוקדמת, ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה הנאשם מצוי בסכסוך עם המתלונן ו- ב' (להלן: "הסכסוך"). בחודשים שקדמו לאירוע המתואר בכתב האישום, על רקע הסכסוך, איים הנאשם על

ב' בפגיעה שלא כדין בגופו ובגופם של בני משפחתו, בכוונה להפחידו או להקניטו, וביום 25.5.21, סמוך לשעה 23:30, הגיע המתלונן יחד עם חברו ג', קטין יליד 2004 (להלן: "ג"), שהיו בדרכם לביתם, לחניון הסמוך לבניין, ובאותה שעה עמד הנאשם בחניון, כשהוא אוחז בידו בסכין. הנאשם הבחין במתלונן, התקרב אליו כשהסכין בידו, ודרש ממנו להתקרב אליו. המתלונן, אשר חשש מהנאשם, החל לרוץ מהמקום, והנאשם החל לרוץ בעקבותיו, וכאשר החל המתלונן לטפס בריצה במדרגות לכוון הבניין, הוא נפל על הקרקע, ואז התקרב הנאשם אליו, תפס בחולצתו, אחז ברגלו ומשך אותו לכוונו. המתלונן ניסה להשתחרר מאחיזתו של הנאשם, בכך שבעט בו באמצעות רגלו, ללא הצלחה. בשלב זה דקר הנאשם את המתלונן, באמצעות הסכין שאחז בידו, ארבע דקירות בפלג גופו התחתון, ופצע אותו. עוברת אורח, אשר הבחינה במתרחש, צעקה "משטרה", ואז עזב הנאשם את המתלונן וברח מהמקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן שלושה פצעים בצד לטקאלי של ירך פרוקסימלי משמאל, ופצע בצד פנימי שליש אמצעי של ירך ימין, כולם באורך של כ- 1.5 ס"מ. המתלונן הובהל לבית החולים באמצעות אמבולנס, ותחת הרדמה מקומית בוצעו שטיפות לפצעים, והם נתפרו ונחבשו. למחרת, 26.5.21, סמוך לשעה 05:23, נעצר הנאשם כששהה בחדר בבית מלון אוקיינוס בהרצליה, שם החזיק ברשותו סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של 541.16 גרם נטו.

3. בתשובתו לכתב האישום, הודה הנאשם בעובדות הבאות: ההיכרות המוקדמת בינו ובין המתלונן ואחיו הקטין, הסכסוך שהיה ביניהם, האיומים שהפנה למתלונן מהטלפון שלו, אך לא באיומים באמצעות אפליקציית הטלגרם. הנאשם אף הודה, שלמתלונן נגרמו הפצעים הנטענים, אך טען שאלה לא נגרמו על ידו, וטען טענת אליבי, לפיה הוא שהה בביתו בחיפה בעת התרחשות האירועים המתוארים בכתב האישום. בנוגע לסמים - הנאשם הודה בהחזקתם, אך טען שזו הייתה למטרת שימוש העצמי. בנוגע להוראות החיקוק - הנאשם הודה בביצוע עבירת איומים, אך זאת, כאמור, בנוגע לאיומים מהטלפון שלו בלבד, וכן הודה בעבירה של החזקת סם מסוכן, אך טען, כאמור, שההחזקה היא לצריכתו העצמית בלבד.

4. לאור תשובת הנאשם לאישומים, המחלוקת שבין הצדדים הצטמצמה לעניינים אלה:

- (א) האם הנאשם היה בזירת האירועים, החזיק בסכין ודקר באמצעותו את המתלונן?
- (ב) האם הנאשם הוא זה אשר איים על המתלונן באמצעות אפליקציית הטלגרם?
- (ג) האם הסמים שהחזיק הנאשם היו לשימוש העצמי בלבד.

ראיות התביעה

המתלונן

5. המתלונן מסר 4 הודעות במשטרה, בתאריכים 26.5.21, 30.5.21, 3.6.21, 7.6.21 (ת/89, ת/90, ת/91, ת/92), והוגשו באמצעותו דיסק ודו"ח הובלה והצבעה (ת/35 ו- ת/35א).

6. בהודעותיו במשטרה, תיאר המתלונן את השתלשלות האירוע בו נדקר על ידי הנאשם, ונפצע בפלג גופו התחתון. הודעת המתלונן מיום 26.5.21 (ת/89), שנגבתה בסמוך לאחר האירוע, בעת שהותו בבית החולים לקבלת טיפול רפואי, כוללת תיאור האירוע שהתרחש, וביתר הודעותיו חזר בפירוט על פרטי האירועים שהתרחשו בינו ובין הנאשם. לדבריו, בדרכו לביתו עם חברו "ג", ראה אדם מתקרב אליו, ולאחר מספר שניות זיהה שמדובר בנאשם, אותו הוא מכיר. המתלונן תיאר כי הנאשם התקרב אליו, כשהוא אוחז בידו סכין, ודרש ממנו שיתקרב אליו, אך בשל חששו מהנאשם, ובשל הסכסוך הקיים ביניהם, והאיומים שהפנה כלפיו עובר לאירוע זה, הוא נמלט ממנו, והחל לרוץ בצידי הכביש לכיוון השכונה שלו, כשהנאשם רודף אחריו. במהלך מנוסתו, כך המשיך לתאר, הוא עלה במדרגות לכיוון בניין מגוריו, נפל, והנאשם הגיע עד אליו, תפס אותו חזק בחולצה וברגל, ניסה למשוך אותו אליו, ודקר אותו 4 דקירות בפלג גופו התחתון, פעם בירך ימין, פעמיים בירך שמאל ופעם אחת בגב תחתון. עוד תיאר המתלונן, שאישה מסוימת, אותה אינו מכיר, צעקה "משטרה משטרה", והוא צעק לנאשם שיעזב אותו, ובעקבות כך ברח הנאשם. בשלב זה, המתלונן קם כשהא מדמם, ברח לביתו, ובהיותו על הרצפה דקור וכאוב, נשאל ע"י אימו מי דקר אותו, והוא ענה לה "פלוני", ואז איבד את הכרתו.

7. המתלונן פירט בהודעותיו, כי היכרותו המוקדמת עם הנאשם היא על רקע מכירת 5 גרם קנאביס תמורת 200 ₪ בשלוש הזדמנויות.

8. בעדותו בבית המשפט, חזר המתלונן על גרסתו שנמסרה לחוקריו. הוא תיאר את מהלך האירועים, והתייחס לשחזור, ת/35, במהלכו הראה את המקום בו ישב לפני שיצא לכיוון ביתו, הדרך שעשה לכיוון ביתו והמדרגות שעליהן התרחש האירוע. המתלונן התבקש להסביר את הדברים שאינם נשמעים היטב בקלטת השחזור, ולדבריו "אמרתי שאני רצתי לכביש, רצתי מצד לצד בשני הצדדים של הכביש בגלל שאני קופץ מעל ההפרדה, מעל השיחים, במטרה לאבד אותו שיפסיק לרוץ אחרי..." (עמ' 37, שורות 32-33), והוסיף "האזור הזה זה כיכר ראשי ליד השכונה שלי ורצתי לשם במטרה להזעיק עזרה למצוא מישהו שיוכל לעשות משהו" (עמ' 38 שורות 2-3).

9. הסנגור חקר את המתלונן בנוגע למספר הטלפון שלו, והתשובה הייתה XXXX, והוסיף שבזמן האירוע היה לו מכשיר טלפון אחר, אך אימו קנתה לו חדש. הסנגור טען בסיכומיו, כי בניגוד לדברי אימו, המתלונן סיפר כי המכשיר שנלקח ממנו ע"י המשטרה לא הוחזר אליו (עמ' 38, שורות 14-15) וסיפר כי אמו קנתה לו מכשיר חדש (עמ' 38, שורות 18-19), דבר שגם הוא סותר את דבריה (עמ' 38, שורות 22-25):

"ש. אמא שלך אמרה במשטרה שאחרי שלקחו לך את הטלפון היא החליטה שהיא לא קונה לך יותר טלפון וגם העידה כאן שלקחת טלפון חילופי שאולי בכלל לא עבד, איך תסביר את זה?"

ת. אני לא יודע"

המתלונן נשאל האם קנה את הטלפון החדש ישר לאחר שלקחו לו את הטלפון בינואר, והשיב שזה לא היה ישר, ואישר כי הייתה תקופה שהיה בלי טלפון. לשיטת הסנגור, המתלונן הסתיר את מספר הטלפון החילופי שהיה, שמספרו XXXX כעולה מדבריו חברו "ג", והוסיף ש"חשיפת מספר הטלפון הנ"ל ופריקתו, כמו גם פריקת הטלפון התפוס במשטרה, בוודאי היו מגלים מי הדוקר ומעידים על חובותיו ועסקיו המפוקפקים של א'". המתלונן נשאל על עניין זה

בחקירתו הנגדית, וכך השיב (עמ' 39, שורות 4-8):

"ש. מה זה מספר הטלפון XXXXXX? מוכר לך?

ת. לא

ש. זה הטלפון המבצעי שלך שבו היית מתפקד בסחר בסמים.

ת. אין לי שום טלפון מבצעי יש לי טלפון סלולרי אחד שאני משתמש בו להתקשר לאמא שלי לימודים לא מעבר"

ובהמשך (עמ' 39, שורות 16-22):

"ש. כששואלים את "ג" מה מספר הטלפון של "א" הוא מוסר את הטלפון שהקראתי לך מקודם שמסתיים ב-XXXX. אתה רוצה לשנות את התשובה שלך לגבי אותו מכשיר טלפון שאתה משתמש בו בזמן הזה?

ת. אני לא יודע מה אתה מדבר.

ש. "ג" החבר שלך שכל יום מדבר איתך בטלפון מוסר במשטרה ביום 26.05 שהטלפון שלך הוא XXXXXX. אולי אתה נזכר עכשיו שהיה לך טלפון כזה באותה עת?

ת. אני מעדיף לא להשיב"

בחקירתו הנגדית של "ג", הוא השיב לסגור, שמספר הטלפון של המתלון מסתיים ב XXXX1678 ובנוגע למספר טלפון שמסתיים ב XXXX זה עוד טלפון שהיה למתלון ושמו אצלו בנייד. (מעמ' 57 שורה 25 עד עמ' 58 שורה 2). הסגור הקשה על "ג", וכשנשאל אם הוא זוכר שלמתלון היו שני מכשירים, ענה בשלילה (עמ' 58, שורות 13-5).

המתלון אישר, שהיכרותו עם הנאשם היא על רקע מכירת סמים מסוג קנאביס, בשלוש הזדמנויות, כך שהוא לא ניסה להסתיר את התנהלותו הבלתי חוקית, ואני נותן אימון בדבריו בעניין זה, אך לא כך לגבי הטלפון הנוסף - מאוד ייתכן, שהמתלון החזיק בשני מספרי טלפונים, האחד עבור ענייני האישיים, והאחר עבור ענייני הסמים בהם היה מעורב, והוא הסתיר את מספר הטלפון השני, ככל הנראה בכדי להימנע מתסבוכת משפטית בשל עבירות סמים שכנראה ביצע. על אף זאת, אין בכך כדי לפגוע במהימנות המתלון בנוגע לאירוע דקירתו ע"י הנאשם, וזיהויו את הנאשם כמי שביצע את הדקירות, כפי שאפרט בהמשך.

10. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, שהמתלון מסר במשטרה כי לא זיהה את הנאשם ביום האירוע, והוסיף שטענת המתלון לפיה הנאשם ביקש ממנו לעלות לרכב, הוכחשה ע"י "ג", וכך נשאל המתלון בחקירתו הנגדית, והסביר (מעמ' 39 שורה 30 עד עמ' 40 שורה 4):

"ש. אתה אומר שאתה לא זיהית אותו בהתחלה, הוא רצה שאעלה איתו לרכב, אז אני נלחצתי והתחלתי לרוץ. "ג" היה שם איתך ושמע הכל, "ג" לא מתאר שום סיטואציה של מישהו שרוצה שתעלה איתו לרכב, ולכן אני אומר לך שזה לא קרה. תגובתך?

ת. אני אומר שזה כן קרה, ואני ראיתי בבירור את הפנים של פלוני ובהתחלה מה שהתכוונתי שאמרתי שלא זיהיתי אותו בהתחלה זה היה בגלל שהוא היה עם קפוצ'ון על הראש, אני בהתחלה חשבתי שזה אחי הגדול שנמצא בחנייה, אין לי שום אויבים, אני לא ניסיתי לחפש אף אחד כי חשבתי שזה אחי"

11. הסנגור טען בסיכומיו, שדברי המתלונן במשטרה, לפיהם הנאשם שלף את הסכין בנוכחות "ג", אינם נכונים ונשללו ע"י "ג", וכך נשאל וענה בעניין זה (מעמ' 41 שורה 31 עד עמ' 42 שורה 6):

"ש. ...ז"א מה שאתה אומר בפעם הראשונה במשטרה כשהאירוע היה טרי בזיכרוןך שבמדרגות ראית את פלונישולף סכין מהמכנס שלו ודוקר אותך.

ת. שליפה אני לא בדיוק זוכר שראיתי. זכור לי שאמרתי את זה אבל אני לא בטוח אם הייתה שליפה או לא הייתה שליפה. זה היה אירוע טראומתי אני לא הכי מבין מה הלך שם. אני נפלתי על הרצפה ושם נפל לי העולם. הרגשתי את השריפה ונעצר לי העולם ומאז לא המשיך. הכל שחור ומטושטש קשה לי להגיד מה היה שם בדיוק. זה שנדקרתי אין לי שום ספק ושהתוקף הוא פלוני גם אין לי שום ספק. שמעתי את הקול שלו וראיתי את הפרצוף שלו, אני לא יודע איך אני יכול להיות יותר בטוח מזה"

ועל אף ניסיונות ההגנה לקעקע את דברי המתלונן, הוא חזר על גרסתו שוב (עמ' 44, שורות 15-18) ש:

"ש. אתה היית שיכור או מסטול לפני זה?

ת. לא.

ש. יכול להיות שאתה ו-"ג" רבתם והתעצבנתם ו-"ג" דקר אותך.

ת. אין מצב, אני זיהיתי את הפנים שלו ואת הקול שלו"

ניסיונותיו של הסנגור להוביל לכך, שאדם אחר הוא זה אשר דקר את המתלונן, כולל חברו "ג", אינם עולים כלל מחומר הראיות, ומדובר בהשערות ללא כל ביסוס בכל רמה שהיא. המתלונן זיהה בוודאות את הנאשם, הן באמצעות שמיעת קולו, והן בראייתו, וזאת ברמת זיהוי וודאית. המתלונן העיד באופן עקבי ורציף, וברור שהוא תיאר אירועים שהתרחשו עימו, ואני נותן אימון מלא בדבריו, בעניין זיהוי הנאשם כמי שהחזיק את הסכין ודקר אותו באמצעותה. ניסיונותיו של הסנגור לקעקע את דברי המתלונן, בכך שכביכול תיאם את גרסאותיו עם אחרים, בכדי להפיל את הנאשם, לא הועילו לו, והמתלונן עמד על גרסתו, וכך נשאל וענה (עמ' 50, שורות 12-15):

"ש. אתה תיאמת גרסה עם השכנים שלך, עם "ג" ועם אחיך וכל מי שמעורב פה. ראית תמונות שלו בפייס והעברת לאחרים. אתה יודע שלא הוא דקר אותך ואתה מגן עליו וכי נוח לך להטיל את זה על מישהו אחר. כי הוא נתן לך ולא החזרת לו.

ת. זה לא נכון. הבחור שדקר אותי בוודאות זה פלוני. אין שום בן אדם אחר."

גרסת המתלונן הראשונה נמסרה עוד בהיותו בבית החולים, בטרם "יספיק" לתאם גרסאות עם אחרים, ושוכנעתי, שדבריו בהודעותיו ובפניי תואמים לדברי העדים, בשל היותם דברי אמת.

12. ב"כ הנאשם ניסה להעלות ספק בדברי המתלונן, בעניין פגישותיו הקודמות עם הנאשם, אך גם בכך הניסיון לא צלח, וכך נשאל וענה המתלונן (עמ' 41, שורות 16-5):

"ש. אמרת ש 3-4 פעמים קנית ממנו, באיזה תאריכים זה היה?

ביהמ"ש מסביר לעד שהוא רשאי לא לענות על שאלות שיכולות לסבך אותו בביצוע עבירה פלילית

ת. אני לא רוצה לענות על השאלה.

ש. מתי פגשת בפלוני?

ת. מעבר לדקירה, אני לא רוצה לענות. כמו שציינתי מקודם פגשתי אותו מקודם רק כשרכשתי ובזמן שהוא דקר אותי. 4 פעמים ברגל, ובתחת.

ש. מתי פגשת אותו פעם אחרונה לפני כן?

ת. כשרכשתי בפעם האחרונה. אין לי מועד. לא זוכר בדיוק באיזה חודש.

ש. זה יותר מחודשיים לפני המקרה?

ת. כן"

13. ב"כ הנאשם עימת את המתלונן בנוגע לאיומים בווצאפ ובטלרגם, וכך נשאל וענה (עמ' 41, שורות 26-19):

"ש. היה לו בכלל את מספר הטלפון שלך לפני חודש ינואר שהיה תפוס במשטרה?

ת. אני לא יכול לדעת דבר כזה.

ש. הוא כתב לך אי פעם הודעות מאיימות בווצאפ?

ת. אני לא זוכר.

ש. הוא איים עליך פנים אל פנים?

ת. לא איים עליי. לא שאני זוכר

ש. באיזה עוד הזדמנויות הוא איים עליך ואיך?

ת. דרך אחי בוצאפ, כמו שפה הגשנו. וגם בהודעות בטלגרם"

ובהמשך (עמ' 43, שורות 13-15):

"ש. ואז הוא אומר לך שהוא איים עליך לפני חודשים שהוא ידקור אותך. זה היה איום שהוא אמר לך?

ת. בהודעות. הוא אמר לי את זה דרך אחי"

שוכנעתי, שאין וודאות שהאיומים שהופנו כלפי המתלון באפליקציית טלגרם, בוצעו ע"י הנאשם, על כן נותר אצלי ספק, אם הנאשם איים בדרך זו על המתלון. המתלון נשאל, בחקירתו הנגדית, מי האדם שעמד מאחורי בית הקנאביס, ותשובתו (עמ' 40, שורות 11-23): "אני לא יכול להגיד לך בדיוק מי דיבר איתי בהודעות אבל זה בדיוק המשתמש שממנו הייתי מזמין קנאביס ומי שהיה מגיע אליי זה פלוני". בשל חוסר הוודאות, אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מביצוע האיומים באמצעות אפליקציית הטלגרם.

14. ב"כ הנאשם טען עוד, שטענת המתלון לפיה ראה רכב מאזדה בצבע בז', מעידה על רצונו להפליל את הנאשם, מכיוון שהוא סבור שהנאשם נוהג במאזדה בז', בשל שימוש ברכב כזה בעבר, אך בזמן האירועים היה ברשותו רכב אחר, מסוג טויוטה בצבע לבן, על כן, כך נטען ע"י הסנגור, מרשו לא נכח באירועים המתוארים בכתב האישום, ולא דקר את המתלון, וכך נשאל המתלון וענה בעניין זה (מעמ' 43 שורה 27 עד עמ' 44 שורה 5) :

"ש. אתה אומר ואמרת שהיה רכב מאזדה בצבע בז'. אתה אומר את זה באירוע, בשחזור, וגם לאימא שלך וגם במשטרה.

ת. נכון, ככה אני ראיתי.

ש. אתה יודע להבדיל בין מאזדה לרכבים אחרים?

ת. אני לא טוב ברכבים אחרים אבל אני יודע בערך איך נראית צורה של מאזדה.

ש. ואתה יודע איך נראה צבע בז'?

ת. כן.

ש. ואם היה רכב לבן היית אומר לבן?

ת. אני יכולתי גם להתבלבל. זה באמצע הלילה ואני בזמן שראיתי את הרכב, אני הייתי במצב הישרדות כי ברחתי על חיי.

ש. והיה עוד אדם ברכב.

ת. ככה אני זוכר

אני מקבל את הסבריו של המתלונן, בנוגע לסוג וצבע הרכב שראה, שהרי במצב בו הוא היה נתון, בו נשקפה סכנה לחייו מאדם שבעבר איים עליו, ייתכנו חוסר דיוקים בפרטים מסויימים, כגון סוג וצבע הרכב בו הגיע האדם שדקר אותו, ואין בכך כדי להשליך על המהימנות המלאה שאני נותן בדברי המתלונן, בנוגע לזיהוי הנאשם כמי שדקר אותו באותו היום.

15. הסנגור ציין כי המתלונן וחברו "ג" אישרו, שהדוקר היה ללא כפפות על ידיו, והוסיף שלא נמצאה על הסכין טביעת אצבע של הנאשם, אלא של אדם אחר, שלא זוהה במשטרה. המתלונן נשאל בעניין זה בחקירתו הנגדית ע"י הסנגור (עמ' 44, שורות 6-14) :

"ש. אתה גם אומר וגם החבר שלך אומר שזה שדקר אותך היה בלי כפפות

ת. למיטב זכרוני הוא היה בלי כפפות. ברגע שדקרו אותי הרגשתי יד.

ש. אתה נגעת בסכין?

ת. לא, לא שאני זוכר.

ש. נמצאו ט.א על הידית, שהם לא של פלוני. לכן אני אומר שאתה או החבר שלך "ג" הם אלה שנגעו בסכין הזה.

ת. זה לא נכון ואם נמצאו טביעות אצבעות אחרות אני לא יודע איך הסכין עברה מיד ליד. יש מצב שהוא היה עם כפפות. אני שוב מוסיף ומזכיר שאני הייתי במנוסה על חיי. לא הייתי מפקס בפרטים הקטנים, מבחינתי להתרחק כי זה היה ברור שאני הולך להיפגע"

כלל ידוע הוא, שאי-קיום טביעת אצבע של הנאשם על הסכין שנטען כי שימשה אותו בדקירת המתלונן, אינה מעידה בהכרח על כך שמדובר באדם אחר. המתלונן אישר, שלא ראה כפפות על ידי הדוקר בזמן הדקיה, אך בציטוט לעיל עונה המתלונן, שיתכן וטעה בעניין זה, בשל המצב בו היה שרוי במנוסה ולאחר מכן דקירתו. גם חברו "ג", בניגוד לדברי הסנגור, נשאל ע"י בית המשפט בנוגע לכפפות בידי הדוקר: "האם אתה זוכר או לא זוכר אם אותו אדם שהגיע ודקר את "א" היה עם כפפות?", ותשובתו הייתה "לא זוכר" (עמ' 60, שורות 5-6). בהמשך הכרעת דין זו, אתייחס לדבריו של "ג" לעניין הכפפות, ומסקנתי היא, שאין בעניין זה כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המלאה שאני נותן בדברי המתלונן,

שעשה עליי, כאמור, רושם מהימן, ואני נותן אימון מלא בדבריו, בנוגע לזהות הדוקר, שהוא הנאשם.

16. אני דוחה את ניסיונותיו של הסנגור לעורר ספק בזיהוי הנאשם, כמי שדקר את המתלונן, בהפנותו לדברי אביו של המתלונן, שאמר שבנו נדקר ע"י "איזה ילד מפגר", ואני מקבל את הסבריו של המתלונן גם בעניין זה (עמ' 44, שורות 19-28):

"ש. יש לך רעיון למה אבא שלך אומר לשוטר ש"איזה ילד מפגר דקר אותך"

ת. מבחינת אבא שלי כל מי שעושה שטויות כאלו זה ילד מפגר, ואבא שלי היה בלחץ שדקרו את הבן שלו 4 פעמים אז זה הגיוני שאבא שלי יתעצבן ויתלהם.

ש. אבא שלך יודע מי דקר אותך?

ת. אני מעדיף לשמור את אבא שלי מחוץ לסיפור כי אני יודע שקשה לו עם הדברים האלה, כמו לכולם, כמו שגם לי קשה. אבל ידעתי שאם הוא ידע את הסיפור הזה הוא לא יאהב לשמוע את זה והעדפתי לא לשתף אותו.

ש. אבל בזמן שאתה שוכב פצוע אבא שלך לא ניגש לבית?

ת. אבא שלי היה בהלם, הוא לא רואה דברים כאלה בדרך כלל. זה זוועות, לא מאחל לאף אחד לראות דברים כאלה"

בהמשך אתייחס לעדות האב, ולהסברים שנתן למשפט שנאמר על ידו.

17. הסנגור ניסה להטיל ספק בגרסת המתלונן, בשל סירובו לערוך עימות עם הנאשם במהלך החקירות, וכך הוא נשאל וענה (מעמ' 48 שורה 33 עד עמ' 49 שורה 9):

"ש. למה לא הסכמת לערוך עימות מולו?"

ת. אני חשבתי שאני לא אצטרך להגיע להעיד, עכשיו אין לי בעיה עם שום עימות. אני תלוש מהמציאות בנושא. אם אני הייתי יודע שאני אצטרך להגיע לביהמ"ש לא הייתה לי בעיה להגיע לעימות.

ש. לא הסבירו לך?

ת. אני קיבלתי גרסאות אחרות, חסכו ממני את הפרט הזה כנראה.

ש. ומה חשבת שאם אתה עושה עימות אתה מגיע ואם לא עושה עימות לא מגיע?

ת. לא יודע, אני חשבתי שאני לא אצטרך לעמוד כאן בבית המשפט מולו, ועימות זה גם לעמוד מולו. ורציתי לחסוך מעצמי את המעמד הזה, לראות אותו. ועכשיו אין לי בעיה לשום עימות אחרי שאני כבר נאלץ לעמוד בסיטואציה"

הסבריו של המתלונן הגיוניים, והם נאמרו על ידו בשטף, ואני נותן בהם אימון מלא.

18. הסנגור ניסה לברר עם המתלונן, הכיצד זיהה את הנאשם גם באמצעות קולו, וכך שאל בעניין זה (עמ' 49, שורות 10-21):

"ש. שואלים אותך מתי דיברת איתו לאחרונה בטלפון. פה אמרת שלא דיברת איתו בטלפון, ובמשטרה אתה אומר שלפני 5-6 חודשים. מה נכון?

ת. כשהם אמרו טלפון הם התכוונו לאפליקציה, הוא הבין שכשהוא שאל את השאלה הוא הפנה את זה בנוגע לאפליקציה ולא בנוגע לשיחת טלפון.

ש. לא, רשום "מתי דיברת איתו לאחרונה בטלפון", אל תמכור לנו סיפורים כי השאלה ברורה.

ת. זה לא נכון. אני לא התכוונתי לטלפון, אולי אני הבנתי את החוקר לא נכון, זה גם יכול להיות. בטלפון התכוונתי לאפליקציה, אני מבחינתי זה מובן מאליו

ש. אתה התכוונת התכתבתי ולא דיברתי?

ת. כן.

ש. אז את הקול שלו אתה מזהה מאותם 3 מפגשים שהיו חצי שנה לפני הדקירה, זה היה המקום היחידי ששמעת את הקול והצלחת לזהות אותו אחרי 6 חודשים?

ת. כן"

הנאשם, בתשובתו לאישומים, הודה בכך שהוא איים על הנאשם בשיחות הטלפון שלו עימו, כך שלא יכולה להיות מחלוקת בנוגע לעצם קיום שיחות בין השניים.

19. המתלונן זיהה את הנאשם, ביום האירועים המתוארים בכתב האישום, הן לפי קולו והן לפי מראהו. שוכנעתי, כאמור, שהמתלונן העיד על אירועים שהתרחשו בפועל עימו, ועדותו בפני הייתה עקבית, קוהרנטית, אמינה, ברורה, הגיונית, וללא הגזמה או העצמה של האירוע, ומבלי להסתיר את הסיבה להיכרות בינו ובין הנאשם, שהיא מכירת סמים לנאשם. בנוסף - עדות המתלונן מתיישבת עם יתר העדויות בתיק, כפי שאפרט בהמשך, ומשתלבת עם יתר הראיות בתיק. הסתירות עליהן הצביע הסנגור, כולל עניין הטלפון הנוסף, סוג וצבע הרכב בו הגיע הנאשם, עניין הכפפות בידי הדוקר, וכל יתר העניינים, אליהם התייחסתי לעיל - אין בהם כדי לפגוע במהימנות המתלונן ו/או באימון המלא שנתתי בדבריו. זיהוי הנאשם ע"י המתלונן, לפי מראהו, מחזק את זיהוי הנאשם על ידו לפי קולו, ושני הזיהויים, בצירוף האימון המלא שנתתי בדברי המתלונן, ובצירוף יתר הראיות בתיק, אליהם אתייחס בהמשך, מובילים למסקנה יחידה וחד משמעית, לפיה הנאשם הוא זה אשר דקר את המתלונן באירועים המתוארים בכתב האישום.

"ג" - חברו של המתלון

20. העד מסר שלוש הודעות במשטרה, בתאריכים 26.5.21, 27.5.21 ו-5.6.21 (ת/93, ת/94 ו-ת/95), וכן הוגשו באמצעותו דו"ח ופרוטוקול מסדר זיהוי, ודיסק המתעד את המסדר (ת/1, ת/א1), וכן דיסק שחזור (ת/30).

21. בהודעת העד הראשונה במשטרה, מיום 26.5.21, (ת/93), הוא מסר, כי במועד האירוע הלך יחד עם חברו, המתלון, לכיוון ביתו, ובשלב מסוים הגיע בחור מבוגר יחסית, לבוש ג'קט שחור וקפוצ'ון על הראש, התקרב לעברם, נעמד פנים מול פנים בפני המתלון, ורצה לתפוס אותו. לדבריו, המתלון ברח מיד, והבחור החל לרוץ אחריו, כשהוא מחזיק בידו סכין שחורה קטנה, וניסה לדקור אותו פעמיים אך פיספס זאת. עוד סיפר העד, שבהמשך שמע אנשים צועקים "משטרה", ואז ראה את הבחור עומד ברחוב שלכיוונו ברח המתלון, וכן ראה דם על המדרגות, ואז ברח מהמקום והתקשר לאחיו של המתלון.

22. העד סיפר בחקירותיו, שאינו מכיר את הדוקר, ולא ראה אותו קודם לכן, אך הוא מוכן לזהותו בתמונה. הוא אף תיאר את הדוקר: בחור מבוגר יחסית, נמוך, רזה, צבע עור לא בהיר ולא כהה, ויש לו זיפים קצוצים על הפנים. העד שיחזר את כל האירוע בפירוט (ת/30), ואין לי כל ספק, שהוא תיאר אירוע אותו חווה בפועל.

23. ביום 27.5.21, דהיינו יום לאחר האירוע, נערך לעד מסדר זיהוי תמונות, במסגרתו הוצגו בפניו 8 תצלומים, ביניהם תצלומי של הנאשם, ובתדרוך שקיבל מהשטר נאמר לו, שיתכן ובין התמונות נמצא או לא נמצא תצלומי של הדוקר. העד הצביע על תצלום מס' 7, שהוא תצלומי של הנאשם ואמר: "אני חושב שזה מס' 7 רמת הוודאות 90 אחוז" ובהמשך מסר כי "לא ידוע לי כלום. לא ראיתי אותו בעבר בחיים אין לי קשר אליו, הוא ניסה לדקור חבר שלי מספר פעמים". מסדר הזיהוי נערך על-ידי חוקר הזירה, עבדאללה חוראני, בנוכחותו ב"כ הנאשם עו"ד רונן אביב, ותועד בוידאו (ת/א1).

24. מסדר הזיהוי נערך כדן, ולא ראיתי כל סיבה להטיל בו דופי, שהרי מדובר בזיהוי כן, וללא כל תדרוך, על כן הנני קובע, שזיהוי הנאשם ע"י העד הוא זיהוי כדן, אם כי ברמת וודאות של 90%, כדבריו, על כן אין מדובר בזיהוי וודאי, שיש בו כדי להוביל, בפני עצמו, להרשעת הנאשם, אך יש בו כדי לחזק את חומר הראיות נגדו, הגם שאף ללא חיזוק זה, חומר הראיות מוביל בוודאות הנדרשת למסקנה אחת ויחידה, לפיה הנאשם הוא זה אשר דקר את המתלון. בהודעת העד במשטרה מאותו היום (ת/94) מסר העד, שהאדם עליו הצביע במסדר הזיהוי ניסה לדקור את המתלון פעמיים, באזור הבטן, וכשנשאל "האם אתה בטוח שזה הבחור שניסה לדקור את הקורבן?", השיב "כן אמרתי להם 90 אחוז כי היה לו קפוצ'ון על הראש אבל הפנים זה בטוח" (שורות 10-11).

25. בהודעתו השלישית במשטרה, מיום 5.6.21 (ת/95), נשאל העד והשיב כדלקמן (שורות 13-18):

"שאלה: מה היה המרחק בינך לבין החשוד?

תשובה: פנים מול פנים מרחק של כעשרים ס"מ אני חושב, הוא היה מאוד קרוב אליי.

שאלה: הייתה תאורה במקום?

תשובה: תאורת רחוב חזקה והראות הייתה מאוד טובה.

שאלה: כמה זמן צפית בחשוד?

תשובה: הייתי אומר בין עשר לחמש עשרה שניות"

26. הסנגור ביקש שלא לתת כל אמון בדברי העד, בין היתר מאחר ולדברי העד הוא ראה את הנאשם מנסה לדקור את המתלונן, שעה שהמתלונן עצמו מסר, שהסכין נשלפה רק במדרגות, שם "ג" לא היה נוכח, וכדבריו בבית המשפט (עמ' 54 שורה 22 עד עמ' 55 שורה 2):

ש. אבל מה יש שם, איפה שראיתם אותו?

ת. חנייה. אח"כ הבחור התקדם לעברנו, ועשה ל"א" אמר לו "בוא לפה בוא", ומיד שלו התחיל לרוץ איך שהוא התחיל לרדוף אחריו, ואני ראיתי שהוא ניסה לדקור אותו ופספס, באזור הבטן, ומשם אני ראיתי אותם רצים לכיוון הכיכר, לכיוון מדרגות כאלה ליד הבית של שלו...

ש. וכשחזרת מה ראית?

ת. ראיתי מדרגות מלאות בדם...

ש. באיזה שלב אתה מתנתק משלו?

ת. בשלב של החנייה. כשהוא אמר לו בוא לפה והתחיל לרדוף אחרי "א" אני ברחתי.

ש. מה החזיק החשוד ביד? ראית משהו?

ת. ראיתי סכין שחורה קטנה כזו"

לא מצאתי סתירה, לבטח לא מהותית, בין דברי המתלונן, לפיהם הנאשם דקר אותו לאחר שנפל במדרגות, ובין דברי העד "ג", לפיהם הנאשם ניסה פעמיים לדקור את המתלונן עוד לפני הדקירות בפועל. יכול להיות שהעד ראה תנועות של ניסיון דקירה, בשל החזקת הנאשם את הסכין, ומנוסת המתלונן ממנו, ומאחר והסכין לא דקרה בפועל, בשלב זה, את המתלונן, אזי הוא לא חש בדקירה ולא ידע על ניסיונות הדקירה הקודמים לדקירתו בפועל. בכל מקרה, אין בעניין זה כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המלאה שאני נותן בדברי העד, שמבחינתו דיבר אמת גם בעניין זה, אך אין בכך כדי להוביל להרשעת הנאשם גם בעבירה של ניסיון הדקירה.

27. הסנגור ציין בסיכומיו, שלדברי העד "ג", אמרו לו במשטרה את שמו של הנאשם, ובמילותיו "אמרו לי את השם שלו, XXXX" (עמ' 56, שורות 17-18). בהמשך חקירתו הנגדית, כך נשאל והשיב בעניין זה (עמ' 59, שורות 20-29):

"ש. מי מהשוטרים אמר לך שקוראים לו XXXXX?

ת. לא זוכר.

..

ש. היה לך שיחות עם השוטרים שהם לא במסגרת חקירה, במסדרון, לפני, אחרי?

ת. לא.

ש. אני מסתכל על החקירות שלך ואני לא רואה בשום מקום שמישהו מהשוטרים אמר לך שקוראים לו XXX, אתה סיפרת לנו כאן שאחד השוטרים אמר לך שקוראים לו בוזגלו, איפה זה התרחש?

ת. אני שמעתי שוטר אומר XXX, או תיק XXXX"

דברי העד, לפיהם הוא שמע את שמו של הנאשם מהשוטרים, מחזקים דווקא את האימון שאני נותן בו, שהרי הוא הסביר את הנסיבות בהן שמע את השם, ואילו רצה להפליל את הנאשם, היה נמנע מלומר זאת, ואמירת הדברים כפי שהם, מעידה על מהימנותו.

28. הסנגור טען עוד, שלפני שגילו השוטרים לעד את שמו של הנאשם, הוא מסר כי הדוקר היה בהיר, ואילו בבית המשפט שינה גרסתו ואמר שהוא "מרוקאי עם מוצא מרוקאי", זאת על מנת להביא להפללת הנאשם שהינו "שחור ומרוקאי", כך לטענת הסנגור. גם טיעון זה אין בידי לקבל - העד הסביר בחקירתו הנגדית, שהוא מסר במשטרה כי הבחור שדקר את המתלונן צבע עורו בין בהיר לכהה, זאת מאחר ולפי ההגדרה שלו, בחור עם צבע עור כהה זה בחור "אתיופי", וכך הסביר בעדותו בפניי את דבריו (עמ' 57, שורות 5-15):

"ש. אתה אמרת שהצבע עור של האדם הזה היה בהיר. אותו בוזגלו שאתה זיהית, וחבל שהוא לא כאן, הייתי מראה לך אותו, הוא ממש לא בהיר, הוא כהה.

ת. כהה?

ת. כהה עור, כן. אתה אמרת, בחקירתך מה-26.05, שורה 37, צבע עור שלו בהיר, קצת, לא ממש כהה, באמצע כזה. בוזגלו, הצבע עור שלו כהה. לא באמצע. איך תסביר את זה?

ת. תשמע, באותו רגע אני לא מסתכל על צבע העור. הוא היה נראה לי לא ממוצא אתיופי, הוא היה נראה לי כמו איזה מרוקאי כזה. וזהו. אני באותו רגע לא הסתכלתי על הצבע עור שלו. אני נלחצתי. נראה שהוא מרוקאי כזה. וזהו. אני באותו רגע לא הסתכלתי על הצבע עור שלו. אני נלחצתי. נראה שהוא מרוקאי כזה מסוג מרוקאי עם מוצא מרוקאי.

ש. אני אגיד לך שאתה משנה את הגרסה שלך כי דיברו איתך עדן ושלו והראו לך גם תמונה שלו ואיך הוא נראה ובגלל זה אתה שינית מבהיר באמצע למרוקאי.

ת. לא ראיתי תמונה שלו חוץ מהמסמך וחוף מאותו רגע שראיתי אותו"

אין בידי לקבל את טיעוניו של הסנגור - בהודעתו הראשונה במסמך מסר העד, שהבחור שניסה לדקור את חברו היה עם קפוצ'ון על הראש, והתיאור שמסר ביחס למראהו של הדוקר לא כלל תיאור של סוג או מראה שיער הדוקר. אילו רצה העד להפליל את הנאשם במכוון, הוא היה מוסר כבר בחקירתו הראשונה, כשהתבקש לתאר את הדוקר, שמדובר בבחור עם שיער קצוץ או שיער קצר מאוד. אני גם מקבל את הסבריו של העד, בנוגע לצבע עורו של הדוקר.

29. העד נשאל בנוגע למספרי הטלפונים של המתלונן (עמ' 58, שורות 13-5):

"ש. אתה זוכר אם היו לו שני מכשירים באותה עת?

ת. לא.

ש. הטלפון הזה שאתה נתת הוא טלפון מבצעי ששלו מסתיר אותו. אתה ידעת על סחר בסמים שהוא מתעסק בו?

ת. לא.

ש. ידעת על סחר או אמירות שלו שהוא יודע לחצוב ביטקוין?

ת. לא.

ש. הוא אף פעם לא סיפר לך על זה?

ת. לא"

30. בנוגע לשאלה, אם הדוקר היה עם כפפות באירוע הדקירה, נשאל העד ע"י בית המשפט "האם אתה זוכר או לא זוכר אם אותו אדם שהגיע ודקר את שלו היה עם כפפות?", ותשובתו הייתה "לא זוכר" (עמ' 60, שורות 5-6). לעניין הכפפות התייחסתי לעיל, בניתוח עדותו של המתלונן, ולא מצאתי בכך כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המלאה שאני נותן בדברי המתלונן וכן בדברי העד "ג", שהעיד בפניי באופן עקבי, רציף, ודבריו תאמו את חומר הראיות בתיק, ואני נותן בדבריו מהימנות מלאה, כולל בזיהוי הנאשם במסדר זיהוי, כפי שהתייחסתי לעיל.

תמר כהן

31. העדה העידה בפניי, שהיא מתגוררת בקומה 6 בבניין מגורים בXXXX, ולדבריה, ביום האירוע ישבה אצל שכנתה (גב' ר.ר. ע"ת 6), בקומה 2, ובסביבות השעה 23:00 השתיים שמעו צעקות מהרחוב, ניגשה להסתכל וראתה שני אנשים רצים ברחוב, ולדבריה "אני לא יכולה לתאר. הפרגוד היה מכוסה, בזמן שהיא הרימה אותו ואני רצתי

להסתכל הם כבר היו רחוקים מאוד במקום אחר" (עמ' 11, שורות 4-5). העדה הוסיפה ואמרה, שהבחינה בשני אנשים רצים ברחוב, עלו במדרגות, ובשלב מסוים הבחינה שמישהו מכה מישהו, ידו מונפת פעם אחת, ואז צעקה "משטרה משטרה", ואחר כך הצדדים התפצלו. העדה לא יכלה לתאר את התוקף, אך הוסיפה, שהיא חושבת שהיא ראתה תוקף מבוגר (עמ' 12, שורה 1).

32. העדה שחזרה את מה שראתה (ת/4), ובעדותה בפניי אישרה את תוכן השחזור (עמ' 12, שורות 10-13).

33. בחקירתה הנגדית, הציג הסנגור לעדה את מפת הזירה, ת/52, והעדה אישרה שישבה במרפסת המסומנת, וכן אישרה את זירת האירוע (עמ' 12, שורות 18-21). העדה אמרה עוד, שהאזור היה חשוך, והפנס לא האיר (עמ' 12, שורות 22-27).

34. העדה שללה את גרסת ההגנה, בנוגע להיכרות מוקדמת בינה ובין מור לבנטל (ע"ת 7), ושללה את הטענה לכך שעדותה הושפעה ממנה.

35. העדה עשתה עליי רושם אמין, ואני נותן אימון מלא בדבריה. העדה לא זיהתה את הדוקר, אך אישרה חלק ממהלך התרחשות האירועים המתוארים בכתב האישום, ואישרה שהיא זו אשר קראה "משטרה משטרה" - קריאה שאושרה גם ע"י עדים אחרים.

מור לובנטל

36. העדה העידה פעמיים במשטרה, בימים 26.5.21 ו- 3.6.21 (ת/96 - ת/98), וכן הוגשו באמצעותה מסמכים ודיסק (ת/2א, ת/3, ת/4, ת/5א).

37. בהודעותיה במשטרה סיפרה העדה, שבזמן האירוע היא הייתה בסלון ביתה, ובתחילה שמעה צעקות מהן התעלמה, אך לאחר מכן שמעה קריאות להזמנת משטרה, יצאה למרפסת ביתה, וראתה בחור רץ במדרגות לכיוון השכונה עם מכנסיים מופשלות, ועוד ראתה בחור אחר שרץ לכיוון הכביש, שם היו שני רכבים, אחד עם דלת פתוחה. העדה תיארה את הבחור שרץ לכיוון הכביש, בכך שמדובר בבחור כהה עור, רזה, גבוה קצת וזיפים שחורים בפניו. באשר לפרטי לבושו, מסרה העדה, שהוא לבש בגדים כהים, ושהיה לו קפוצ'ון על החולצה, אך לא זכרה אם הקפוצ'ון היה על ראשו.

38. בעדותה בפניי חזרה העדה על גרסתה במשטרה, והוסיפה שהתאורה במקום הייתה טובה. עוד ציינה, שהמרחק ממרפסת ביתה לאנשים שראתה, אינו מרחק גדול, שכן המרפסת שלה צופה על המדרגות, שם זיהתה את הדמויות.

39. העדה זיהתה את קולה בדיסק המשל"ט (ת/3א), כמי שדיווחה למשטרה על האירוע (מעמ' 64 שורה 25 עד עמ' 65 שורה 1).

40. בהמשך חקירתה הראשית אישרה העדה את הסרטון (ת/4) אותו התבקשה לצלם בכדי לאמוד את מחרק דירתה ממקום האירועים.

41. בהודעתה במשטרה מיום 3.6.21, שנגבתה לאחר מסדר הזיהוי שנערך לה, מסרה העדה, שהיא התלבטה בין שלוש תמונות 1, 3 ו-6, אך בסוף היא בחרה בתמונה מספר 3 (תמונת הנאשם), ונימקה את בחירתה בכך, שזו התמונה שהכי תואמת לתיאור הבחור שזיהתה באירוע, והוסיפה שאין כל היכרות מוקדמת בינה ובין הנאשם.

42. בחקירתה הנגדית ניסה הסנגור לקשור בין העדה ובין משפחת המתלונן, וכך נשאלה וענתה (מעמ' 65, שורה 17 עד עמ' 66 שורה 5):

"ש. מה ההיכרות שלך עם משפחת ס.?"

ת. אני יודעת מי המשפחה מXXX פשוט.

ש. את מי את מכירה מהמשפחה?

ת. את האח הגדול, ורק בדיעבד הבנתי שהוא בכלל אח של מישהו, של הבחור שנדקר.

ש. כלומר את מכירה את "ב"?

ת. אני יודעת מי זה "ב", אני לא יכולה להגיד שאני מכירה אותו, יש בינינו פער קטן בגילאים, XXXX היא עיר קטנה ומסתבר שבדיעבד הנדקר זה אח שלו ושהוא גר בשכונת המגורים הזו אבל אין בינינו היכרות.

ש. אתם חברים בפייסבוק, את ו-"ב"?

ת. אין לי מושג. לדעתי לא, אני לא בטוחה, ... אבל אין בינינו היכרות אישית חברית.

ש. יש לך את הטלפון שלו?

ת. לא.

ש. מתי ראית את "ב" פעם ראשונה?

ת. ראיתי אותו בכרמיאל כמובן.

ש. מתי זה היה?

ת. לא יודעת לענות לך על זה, זה לא היה משהו משמעותי בשבילי.

ש. מתי ראית אותו פעם אחרונה?

ת. אני באמת לא יודעת לענות לך על השאלות האלה. אני גרה בשכונת המגורים הזו ועובדת בשכונת המגורים הזו. מספיק שאני עוברת עם הכלב שלי או הילדה שלי אני יכולה לפגוש אנשים שגרים שם, אבל אין בינינו איזה היכרות, בערב האירוע לא היה לי מושג מי הבחור שנדקר ובטח לא הבחור שעשה את מה שעשה"

עוד נשאלה וענתה העדה בעניין זה (עמ' 66 שורות 29-20):

"ש. מה הם דיברו עליהם? דיברו איתך?

ת. לא לא. הם דיברו ביניהם ושמעתי את השם משפחה. שוב, זה באמת לא היה לי רלוונטי וזה היה לפני מס' חודשים. עבר מספיק זמן מאז והחיים שלי מספיק טרודים ואינפורמציה שהיא לא חשובה לי אני לא זוכרת אותה. בסופו של דבר זה נודע לי רק אחרי שהתקשרתי ועשיתי את החובה האזרחית שלי.

ש. אז איך ידעת שזה "ב"?

ת. כי מדובר בשכונת מגורים קטנה, בכרמיאל, אני עובדת בבית ספר שם, זו עיר קטנה, זה הגיע משיחת חולין. בדיוק ככה ידעתי. יותר מזה הייתי שמחה לא להגיע לעדות הזו אם הייתי יכולה, אני נדרשתי להגיע לעדות הזו. אם הייתי יכולה לא להגיע לפה תאמין לי הייתי שמחה שלא."

43. הסנגור ניסה לשכנע בסיכומיו, שהעד שיקרה, וזיהוי הנאשם בא במטרה לסייע למתלונן, שאת אחיו היא מכירה. עוד ניסה הסנגור להציג את העדה כמי ששוחחה בעניין התיק עם אחרים, וביקש לדחות את גרסתה. העדה דחתה את ניסיונותיו של הנאשם, ובין היתר אמרה (עמ' 68, שורות 21-12):

"ש. אז אני מבין שאנשים ברחוב אמרו לך שלא מדובר על רקע לאומני. אז אני אגיד לאדוני, היא יודעת טוב מאוד מי זה בוזגלו

ת. אני לא יודעת מי זה בוזגלו. אין לי מושג מי זה אייל בוזגלו... אני לא ידעתי בשום צורה שהוא הבחור שהיה לו את העניין הזה מול אותו אח של "ב" הזה, הדבר היחיד שידעתי יום אחרי שהתקשרתי למשטרה והתחלתי להבין ממה שאנשים דיברו שהאירוע הזה לא קרה מרקע לאומני ומדובר על שני אנשים שהכירו והיה ביניהם משהו. ..."

הסנגור טען עוד, שהעדה לא יכלה לראות את ההתרחשות ממרפסת ביתה, ולא יכלה לזהות את הנאשם, והיא הוסיפה ואמרה (עמ' 71, שורות 22-16):

"בפועל כשאתה עומד במרפסת אני בן אדם, אני יכולה להרים את עצמי טיפה, להסתכל, זה לא צילום של מצלמה, ושוב, מה שאתה מנסה ... לא היה ולא נברא נקודה. יש לי הרבה מה להפסיד, אני מורה בחינוך המיוחד, כל העבודה

שלי זה הדרכה, חינוך, ילדים, יש לי תינוקת קטנה בבית. אני לא מחפשת ריגושים בחיים שלי. לא מחפשת אקשן. אתה יושב מול הנאשם וטוען מולו שאני עשיתי משהו מכוון נגדו? אני לא רוצה לשתף פעולה עם העדות הזו (בוכה)"

44. הסנגור טען בסיכומיו, שהעדה סיפרה בבית המשפט כי סברה שהחשוד במסדר התמונות "ככל הנראה" הוא הנאשם, וזאת, לטענת הסנגור, לאחר שניתן לה נתון אסור לפיו בין התמונות נמצאת בהכרח תמונתו של החשוד. העדה הבהירה שהיא לא הבינה זאת מהשטר, אלא מהידע שלה, שכשעושים מסדר זיהוי, הנאשם הוא אחד מבין התמונות (עמ' 78, שורות 2-6). גם טיעון זה של הסנגור אין בידי לקבל - העד אמרה בעדותה בפניי (עמ' 78, שורות 16-23):

"אף אחד לא הראה לי תמונה שלו לפני, אף אחד לא אמר לי את שמו לפני, אין לי מושג מי הוא, הפעם הראשונה ששמעתי את שמו הייתה כשהתקשרו אליי מהפרקליטות להגיע לריענון עדות. אם אתה כ"כ טוען תשמע את השיחה עם אותו מתמחה שאומר לי להגיע לעדות בתיק של אייל בוזגלו, ואז אמרתי לו אני לא יודעת מי זה אייל בוזגלו, ואז הוא אמר לי מדובר בתיק שנתת בו עדות, ועשיתי 1+1 והבנתי שמדובר בתיק שנתתי בו עדות. אני לא ראיתי תמונה שלו, אני לא יודעת מי זה. חד משמעית"

45. שוכנעתי ממהלך מסדר זיהוי התמונות שנערך (ת5א'), שהחוקרים ישבו אחד ליד השני, רחוק מהעדה מור, אשר צפתה במחשב בתמונות, מבלי שישוחחו עימה, ומבלי שינסו להשפיע עליה, והם אפשרו לה לעיין בתמונות בחופשיות, עד שלבסוף הסתכלה שוב על התמונות וזיהתה את הנאשם באופן שצוין לעיל. העדה התלבטה בין מספר תמונות במסדר הזיהוי, והסבירה בפניי את סיבת התלבטותה:

"ש. לביהמ"ש - את מתכוונת שאחד מהשניים, הוא ב-100% הבחור שאת ראית?"

ת. כן. ב-100% אחד מהשניים. זה גם מה שאמרתי לו. שאני ממה שראיתי זה 100% מישהו מהשניים, אבל היה כ"כ דמיון שאמרתי שאני מעדיפה להגיד "נוטה ל" ולא ב-100%.

..

..

ש. הרגע אמרת לביהמ"ש שאת בסוף התלבטת בין 1 ל-3.

ת. אולי תסתכל עד הסוף, שאני אומר לך שזה 1 או 3 או 6 בוודאות ואח"כ אני מתלבטת רק בין שניים ויש גם שיחה שלי עם השטר אחרי המסדר זיהוי שאני אומר לך רק על 2.

ש. "כל האחרים שם היו שמנים מידיי או בהירים מידיי". אני מציג לך תמונות, איפה את רואה בן אדם שמן?

ת. אני לא עונה לשאלה שלך.

ת. מס' 2 הוא שמן?

ת. דבר ראשון אתה לא יכול להראות לי דף שנראה ככה לעומת איך שאני ראיתי את זה במחשב, כי פה זה שחור לבן, זה לא קרוב לאיך שזה נראה במסך מחשב מס' 2 לא נראה לך רחב יותר ומלא יותר? 7 לא נראה לך מלא יותר? 5 לא נראה לך מלא יותר?

ש. כולם את אומרת שהיו יותר בהירים.

ת. היו שם 3 תמונות שהיו דומות למי שאני ראיתי, ואני התלבטתי ביניהם, בסוף היו 2 תמונות ואני אמרתי על סמך מה שאני ראיתי, והייתי בטוחה בוודאות באחת משתי התמונות ובסוף אני אמרתי למי אני נוטה יותר מתוך אותן 2 תמונות"

46. העדה עשתה עליו רושם של אדם אמין, ואני דוחה את כל טענות הסנגור כלפיה. הטענות לפיהן העדה ביקשה להפליל את הנאשם משוללות כל יסוד, שהרי אילו זו הייתה כוונתה, מדוע לה להתלבט בין מספר תמונות במסדר הזיהוי, שעה שיכלה להצביע ישר על תמונת הנאשם ולומר שהיא מזהה אותו בוודאות מלאה. בנוסף - אילו רצתה להפלילו, מדוע לכנות את הנאשם בעדותה בפניי בשם "אייל", במקום לומר את שמו הנכון "יאיר". תיאורי העדה בפניי מעידים בוודאות, על אירועים שראתה במו עיניה, הסבריה מתיישבים עם השכל הישר, ודבריה משתלבים עם יתר הראיות בתיק, כולל שיחת המשל"ט. זיהוי הנאשם על ידה אינו בוודאות מוחלטת, והגם שאין בו, כשלעצמו, כדי להוביל בוודאות להרשעת הנאשם במיוחס לו, אך יש בו כדי לחזק את יתר הראיות בתיק, כאשר המרקם הראייתי השלם, כולל עדות העדה ומסדר הזיהוי שנערך לה, מובילים למסקנה אחת ויחידה, לפי הנאשם הוא זה אשר ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

אופיר אשכנזי

47. באמצעות העד הוגש דו"ח מסדר זיהוי שנערך לעדה מור לבנטל, ופרוטוקול המסדר (ת/5), וכן קלטת מסדר הזיהוי (ת/5א).

48. הסנגור טען כי העד לא אמר לגב' לבנטל במסדר הזיהוי, שיכול להיות שתמונתו של החשוד לא תהיה בין התמונות שיוצגו לה, וטען שבשל כך יש בכדי לפסול מסדר הזיהוי. בחקירתו הנגדית, במענה לטענות ההגנה, הסביר העד, שהוא אומנם לא הקריא לעדה את סעיף 5 בדו"ח המסדר באופן פורמלי, אך נימק כי "הדברים שרשומים פה, זה לא כלל ברזל שאני אמור להגיד לו, אבל כן אמור את רוח הדברים להציג בפניו" (עמ' 62, שורות 5-6), ושהעניין נבע בגלל שהדבר ברח מזיכרונו (עמ' 62, שורה 25). בעניין זה אעיר, שלא מצאתי חובה להדגיש בפני העומד בפני מסדר זיהוי תמונות, שתמונת החשוד אמורה בהכרח להיות או לא להיות בין התמונות שיוצגו לו, ודי בהצגת אפשרות הופעת התמונה בין התמונות המוצגות.

49. הסנגור טען בסיכומיו, כי משך 17 דקות לא הצליחה העדה לזהות את הנאשם, שעה שהעד והחוקרת שלדו לא הרפו ממנה, עד שקיבלו את התשובה המיוחלת. העד נשאל על כך בחקירתו הנגדית, והסביר (מעמ' 62 שורה 29 עד עמ' 63 שורה 2):

"ש. זה מסדר של 17 דק', בוא תגיד לי מניסיוןך, תוך כמה זמן אדם מזהה בדרך כלל חשוד שהוא ראה, שהוא יודע מי הוא והוא ראה אותו. כמה זמן לוקח לאדם ממוצע?

ת. אין אדם ממוצע, אחד יכול להיות במרחק מסוים, אחד יכול להיות עם משקפיים, הכל אינדיבידואלי, אני יכול להגיד לך שהיו מסדרים שאני הגעתי ואיך שהוא ראה את התמונות הוא אמר לי זה בוודאות זה, ויש מסדרים שהוא לוקח את הזמן, הוא אומר הייתי רחוק, הייתי גבוה, הייתי נמוך, זה אינדיבידואלי לחלוטין"

הסנגור המשיך להקשות על העד, וכך נשאל וענה (מעמ' 63, שורה 3 עד עמ' 64, שורה 5):

"ש. זה מסדר של 17 דק'. היא אומרת לך כמה פעמים "אני לא מזהה" למה אתה לא מסיים את מסדר הזיהוי עד שהיא לא מצביעה על אחד האנשים שאתה מעוניין בכך? הגענו כבר לדקה 09:38, היא אומרת לך אני לא מזהה בוודאות ואתה דוחף אותה ולא מסתפק ואומר לה זה לא מזהה או שאני מזהה כך וכך, אתה דחפת לזיהוי.

ת. לא, אני אמרתי לא מזהה או כן מזהה

ש. אבל היא אומרת לך אני לא מזהה בוודאות, למה אתה לא מפסיק את המסדר?

ת. כי לא צריך להפסיק את המסדר. צריך לתת את כל הזמן שבעולם.

ש. בוא נמשיך, ל-11:30, וכל הזמן הזה היא אומרת לך שהיא לא מזהה.

ת. אתה שם לב שהיא אומרת כל הזמן אני לא מזהה, אני פשוט מתלבטת בין, ברגע שהיא נותנת לי את ההרגשה שהיא מתלבטת בין, אני נותן לה את כל הזמן שבעולם כל עוד היא לא אומרת לי שהיא לא מזהה ואז מבחינתי המסדר הסתיים.

ש. אתה בכוונה, אתה גם ידעת שהיא יודעת את מי היא מחפשת, אני לא יודע אם משלי או ממנה, ואתה גם לא שחררת ולא עזבת עד שהיא נתנה לך את מה שאתה רוצה.

ת. תראה, את התיקים שאני עושה את המסדר לגביהם אני לא מכיר. אני לא חוקר אותם וזה לא מענייני. אני עורך את המסדר ושוב כמו שאמרתי, עד שכן אדם לא בא ואומר לי אופיר, אני מבחינתי לא מזהה וסיימתי, קם והולך, אני מבחינתי שישב עד מחר, לא 12 דק', עד מחר.

ש. בוא נמשיך לצפות. זה נקרא לא מזהה בשבילך, היא קמה והולכת, בדיוק מה שתיארת.

ת. נכון, לפי מה שראינו עכשיו היא אמרה לא מזהה אז היא קמה והולכת.

ש. אז פה הסתיים המסדר מבחינתך?

ת. זה לא הסתיים אתה יכול להמשיך.

ש. למה היא כ"כ מתנצלת בפניך?

ת. תשאל אותה".

הסנגור המשיך לחקור את העד :

ש. האם אתה דיברת עם אחד החוקרים על השם פלוני?

ת. לא שידוע לי דבר כזה. כשהתקשרו אליי ואמרו לי שאני צריך להגיע לתיק של פלוני לא היה לי מושג על מה מדובר בכלל, אבל אולי כן.

ש. אז יכול להיות שהשם נזרק לאויר בחוץ?

ת. אין לי מושג."

50. טענות הסנגור בנוגע לזמן הרב בו נמשך מסדר זיהוי התמונות, אינם פוגעים במסדר הזיהוי, שהרי נתתי אימון מלא בדבריה של העדה, ולא מצאתי בכל טענות הסנגור כלפי העד, פגיעה כלשהי באמינות העדה או בתקינות מסדר הזיהוי שנערך לה. כפי שצינתי לעיל, מסדר הזיהוי של העדה מור אינו יכול להוביל לבדו להרשעת הנאשם, אך יש בו כדי לחזק ראיות אחרות.

"ב" - אחיו של המתלון

51. העד מסר חמש הודעות במשטרה, בתאריכים 26.5.21, 27.5.21, 3.6.21, 6.6.21 ו-9.6.21 (ת/79, ת/80, ת/81, ת/82 ות/83).

52. בהודעותיו במשטרה מסר העד, שביום האירוע, סמוך לשעה 23:30, קיבל 3 שיחות טלפון, שלא ענה להן, מאחיו המתלון, מ"ג" חברו של המתלון, ומאמו. בת/80 נכתב "...ואז חזרתי לאמא שלי והיא ענתה ולא דיברה הטלפון ושמעתי רעשים רקע וניתקתי והבנתי שקרה משהו עם אחי הקטן לפי הדיבורים ברקע ואז התקשרתי ל"ג" חבר של "א" שהיה איתו והוא אמר לי שדקרו את "א" ואני ישר באתי לבית" (שורות 4-6). העד תיאר כי מיד הגיע לביתו וראה את המתלון פצוע, שוכב על הרצפה בסלון הבית, עם מגבת שקשורה על רגלו, ואז "שאלתי אותו אם זה פלוניזה שדקר אותו והוא ענה לי שכן" (ת/79 שורות 12-13). העד תיאר את האווירה בבית אותה העת - המתלון היה כאוב, מחוסר הכרה, ואמו בוכה וצורחת. העד מסר בהודעותיו במשטרה, שהוא הכיר את הנאשם על רקע הטרדתו את אחיו המתלון, ואיומיו כי שירצח אותו, ולכן הוא פגש אותו פעם במקום מגוריו בחיפה, כדי שלבקש ממנו להפסיק את מסכת האיומים שהפעיל על אחיו.

53. הסנגור טען בסיכומיו, שהעד התחמק ממתן תשובה לשאלה, האם הודעותיו בבית החולים ובביתו נגבו בנוכחות אחיו, אמו ואביו. בנוגע לחקירתו בבית החולים, הוא הסביר "הכל היה לי בלאגן שם באותו יום. ראיתי את אחי מפרפר על הרצפה ואת אמא שלי צורחת. הכל מעורפל לי מאותו יום..." (עמ' 16, שורות 12-13) ובהמשך אמר "עוד הפעם, אני לא זוכר שגבו ממני עדות בנהריה. אני זוכר שהייתי בתחנת משטרה בכרמיאל ובמהלך האירוע שהייתי שם שוטר שאל אותי שאלות תוך כדי שניסיתי לעזור לאח", וכי "אני לא זוכר שהיינו כולנו בחדר ושאלו אותנו שאלות ביחד" (עמ' 16, שורות 21-25).

54. הסנגור ציין, כי בחקירתו הראשונה במשטרה "ב" מסר שהוא שאל את המתלונן, האם פלונדקר אותו, ולאחר מכן בחקירתו הנגדית סתר את עצמו בעניין זה. כך העד הסביר (מעמ' 16 שורה 26 עד עמ' 17 שורה 4) :

"ש. אתה מסרת לשוטר שהגיע באותה חקירה, אני מפנה אותך לחקירה הראשונה, שאתה שאלת את אחיך אם זה פלונמי שדקר אותו, והוא ענה לי פלוניעשה לי את זה.

ש. לשוטר שהגיע אתה לא אמרת ככה. אתה אומר אני שאלתי אותו אם זה פלונזה שדקר אותו.

ת. שאלתי אותו מי עשה לו את זה והוא אמר לי שזה יאיר.

ש. מציג לך הודעה, זו החתימה שלך, נכון?

ת. כן.

ש. אני מראה לך שכתוב כאן: ששאלת את שלו מה קרה? ת: שאלתי אותו אם זה פלונזה שדקר אותו והוא ענה לי שכן.

ת. אני לא זוכר שזה הנוסח ששאלתי אותו. זוכר ששאלתי אותו מי זה היה והוא ענה לי יאיר. אני הייתי ברגע האירוע בשיא הטראומה"

55. הסנגור הפנה לאותה החקירה בכתב יד שם נשאל העד "א" סיפר לך למה פלונמיאיים עליו ומה הקשר ביניהם?, השיב ש "לא סיפר לי" (ת/79, שורות 19-20). בחקירתו הנגדית נשאל מדוע כעת הוא אמר ש"א" סיפר לו והסביר "לאחר המקרה הבנתי בעקבות כל החקירות הבנתי על מה הוא איים עליו, אבל אז באותו רגע לא ידעתי שהוא מאיים עליו. ידעתי שהוא מאיים עליו ותו לא. ש. יש סיבה שלא סיפרת את זה במשטרה בחקירה הראשונה? ת. אני לא זוכר מה סיפרתי. היה כל כך הרבה... זה היה רגע נפשי מאוד קשה בשבילי. אני לא זוכר מה אמרתי, אבל מה שאמרתי זה מה שאמרתי" (עמ' 17, שורות 7-13).

56. העד אישר כי התקשר לנאשם בחודש אפריל, וכשנשאל אם הגיע לנאשם לאחר אותה שיחה, השיב כי לא הגיע אליו ספציפית, אלא שהוא היה בביקור בחיפה ועבר באותו רחוב (עמ' 17, שורות 22-23), ולשאלה איך הוא ידע היכן הנאשם מתגורר, ענה "באותה פעם שאחי אמר לי שהוא מאיים עליו אז אמרתי לו שיתן לי את הפרטים שאני אדע מי מאיים עליו. כנראה שהשיחה הקודמת שדיברת עליה זו שיחה שביקשתי ממנו להפסיק לאיים על אחי" (עמ' 17, שורות 27-29). העד סיפר שאחיו המתלונן סיפר לו, שמישהו מאיים עליו הוא רצה להסתכל באיזה אזור זה (עמ' 18, שורות 1-2) ואז הוא ראה את הנאשם ברחוב ואמר לו שיפסיק להטריד את אחיו אבל הוא לא הגיב (עמ' 18, שורות

8-9). לשאלת הסנגור כיצד ידע את מי הוא מחפש, השיב "לפי פייסבוק" (עמ' 18, שורות 8-13). ולשאלה "אין לך שום היכרות איתו. אתה לא יודע איך הוא נראה", השיב "הוא הגיע לחפש את אחי בבית, אז אני יודע איך הוא נראה, הוא חסם את הכניסה לבית" (עמ' 18, שורות 10-13). לשאלה מתי זה היה, השיב בשעות אחר הצהריים כשהיה צריך לצאת עם חבר לאימון, ושהוא אינו זוכר חודש, אך זוכר שזה היה באותה התקופה, והוסיף "הכל מעורפל לי נורא. זה משהו שהוא יושב לי בלב מאז אותו אירוע שראיתי את אחי. הרבה דברים קשים לי במיוחד הזיכרון של אותו עניין. משהו שהוא מאוד טראומתי עבורי" (עמ' 18, שורות 14-18).

57. באותו עניין של המפגש, העד סיפר, כי כשהנאשם הגיע למטה ופנה אליו הוא שאל איפה אחיו הקטן (עמ' 18, שורות 22-26), והוא השיב שאינו יודע ושיפסיק להטריד את אחיו. לשאלת הסנגור "אבל בשלב הזה אתה לא יודע מיהו ומהו. איך ידעת שהוא הטריד את אחיך?", השיב ש "מוזר לי שאדם בן 44 מגיע ומטריד את אחי. זה היה נראה לי בן אדם מבוגר שמחפש ילד קטן וזה נראה לי פשוט הזוי" (עמ' 19, שורות 2-4).

58. העד נשאל "באותה חקירה שואלים אותך מה הקשר בין פלונילאחייך ואתה אומר הוא לא שיתף אותי, אני לא התעניינתי ולא התייחסנו לזה ברצינות", ותשובתו: "אמרתי שהוא לא שיתף אותי בדיוק מה הקשר ביניהם, אבל זה לא שלא התייחסתי ברצינות. לא התייחסתי ברצינות אח"כ כשהוא איים עלינו, המחשבה שהייתה לי בתודעה זה בן אדם שנובח לא נושך, באותו הקשר של כלב, זה מה שעבר לי בראש, אמרתי לעצמי בן אדם שמאיים ככה לא עושה כלום ושום דבר בגלל זה לא פניתי למשטרה" (עמ' 19, שורות 13-18).

וכך גם הסביר בהמשך חקירתו הנגדית (עמ' 24, שורות 1-20):

"ש. בעצם בכל הזמן הזה עד שאחייך נדקר אתה בכלל לא יודע על מה האירוע, אחייך לא אומר לך, אתה לא מתעניין, בא איזה אדם עלום, בן 44 כמו שאתה אומר, מאיים, חונה מתחת לבית שלך וכל הזמן אתה לא טורח לברר מול אחייך מה טיב ההיכרות שלו איתו?

ת. עוד הפעם, ניסיתי להבין את זה ממנו, הוא פשוט לא סיפר לי, יש דברים שהוא מספר לי ויש שלא, בכל זאת, אחי הקטן.

ש. אז מתי כן הוא אמר לך מה טיב הסכסוך?

ת. אחרי שכל העניין הזה התפוצץ, מה זה התפוצץ, אחרי שאחי נדקר. אז התחלתי לאט לאט להשלים את הפאזל בעצמי בכל החקירות וממה שאחי אומר.

ש. איפה שמעת מה שאחייך אמר בחקירות?

ת. לא שמעתי מה היה בחקירות. הבן אדם היה שוכב על הרצפה אמר זה פלוני אז אני מבין ומחבר בראש שלי, ואז שאחי מדבר על זה שקשה לו והא מוסיף עוד ועוד משהו. עד היום אני לא יודע את כל האמת. אני יודע מה שאחי הקטן סיפר לי.

ש. אז דיברתם על האירוע הרבה אחרי הדקירה?

ת. מה זאת אומרת דיברנו על האירוע? אחי הקטן מפחד והוא יושב ואני לפעמים צריך להרגיע אותו אז הוא שופך לי דברים. אני אף פעם לא שמעתי ממנו משהו, כל פעם זה היה בקטנה, אחי הקטן נמצא איתי בבית. אני רואה אותו סובל. הוא מדבר איתי. גם אני סובל אגב.

ש. מה הוא סיפר לך?

ת. אני יודע בגדול על ה-44 שהוא בן אדם מבוגר, שזה קרה, שכל זה היה בגלל סמים.

ש. מה זה בגלל סמים?

ת. אני הבנתי מאחי שהוא רצה שאחי ימכור בשבילו ואחי סירב.

ש. ובגלל זה לטענת אחיך הוא דקר את אחיך כי הוא סירב למכור לו סמים?

ת. להעיד בשביל אחי אני לא אעיד, אבל זה מה שאני הבנתי. יכול להיות שההבנה שלי קצת לא במקום"

59. בנוגע לאיומים בווטסאפ, נשאל העד "אז אתה לא ראית איומים בווטסאפ או באינסטגרם? כלפי אחיך", והשיב ש "זה כלפי כולנו. הוא איים לפגוע במשפחה. אני זוכר בחלקים, לא הכל, כל מיני שיחות על אמא שלי שאני לא רוצה לחזור עליהן אפילו. ש. שאלתי בפלאפון אם ראית הודעות. ת. אחי אמר לי. אני לא ראיתי הודעות אבל אני מאמין לאחי לגמרי. הוא לא ימציא שמאיימים עליו" (עמ' 22, שורות 25-30). בהמשך העד אישר כי לאחר שהוא קילל ואיים עליו, הוא חסם אותו. הסנגור טען בסיכומיו כי "ב" סותר את אחיו, בטענתו כי הנאשם איים על אחיו בפלאפון שלו בהודעות, דבר שלא נתמך ע"י אחרים או בראיה חיצונית. בנוגע לאיומים שקיבל העד מהנאשם, הוא סיפר "...ברגע שחסמתי אותו ממספר אחד, הוא שלח לי ממספר אחר הודעות שהעברתי למשטרה את כל המספרים מהם קיבלתי איומים.

ש. מכמה מספרים קיבלת איומים?

ת. אם אני זוכר נכון אז 2, שהעברתי אותם.

ש. אותו מספר בטלגרם, זה מספר בלתי מזוהה. איך אתה מקשר בין המספר הזה ליאיר?

ת. ברגע שקיבלתי את מספר הטלפון הזה, בראש הטלגרם היה מופיע הטלפון, לקחתי את הטלפון והדבקתי אותו באפליקציית מי, לזיהוי שיחות, ואז הופיע לי "פלנוי" (עמ' 23, שורות 4-10).

60. הסנגור טען בסיכומיו, כי בהודעות המאיימות מהטלגרם ב"בית הקנאביס" עולה כי עדן חייב למישהו 260,000 ₪, דבר שהוכחש על ידו בבית המשפט. בחקירתו הנגדית אמר כי הוא אינו חייב כסף לאף אחד. הוא גם נשאל על צילומי מסך של הודעות ששלח לאימו, בהם מישהו אומר לו כי הוא חייב לו כסף, והעד עמד על כך שהוא אינו חייב כסף לאף אחד. ולשאלה "אז למה שהוא יגיד לך שאתה חייב לו 260,000 ₪?", השיב "אין לי מושג מה ההמצאות האלו. אני עומד על זה, אני לא חייב לאף אחד שקל", וכך נשאל והשיב בעניין זה (עמ' 25, שורות 7-18):

"אני לא לוקח לאף אחד כספים כי אני לא יודע לעשות שום ביטקוין, הלוואי והייתי יודע אולי זה היה מקדם אותי אבל אין

לי מושג. אני כן שמעתי על העניין הזה. בחיים לא ... בעצמי לא החזקתי בשום דבר בחיים.

ש. אותו אדם גם, בית הקנאביס, אומר לך שהוא נתן לך 5000 ₪ כפול 4 שבועות כפול שנה חוץ מהביטקוין, שאתה שאלת אותו מה קיבלנו בדיוק, הוא עונה לך. מי זה האדם הזה שנתן לך כל שבוע כספים?

ת. לא קיבלתי כספים מאף אחד, חוץ מזה שעבדתי וקיבלתי תלוש

ש. אין לך שום סכסוך כספי עם פלוני אותה לא חייב לו כסף?

ת. לא חייב לאף אחד כסף"

61. הסנגור טען בסיכומיו, שעדן טען כי אחיו אמר לו מיד לאחר המקרה, שהדוקר הגיע עם מאזדה ישנה, בעוד שלנאשם היה באותו זמן רכב מסוג בטוויטה הלבנה, וכך נשאל וענה העד (עמ' 30, שורות 1-7):

"ש. גם כאן אתה אומר שיש לחשוד מאזדה ישנה ואתה אומר שזה אחד מהתיאורים שאח שלך צעק בבית כשהוא שכב פצוע, אתה מסכים איתי שהוא אמר אחיך שמי שדקר אותו הגיע או היה קשור למאזדה ישנה?

ת. נכון, שאלתי אותו איך זה קרה והוא צעק מאזדה. שאלו אותי איזה רכב, הלכתי לאחי, והוא אמר כזה בלחש, מאזדה ישנה, אז אמרתי לשוטר מה שאחי הקטן אמר לי.

ש. והוא אמר שגם היה עוד נהג במאזדה?

ת. לא זוכר אם הוא אמר כזה דבר"

62. העד העיד בפניו באופן עקבי, ודבריו התיישבו עם יתר הראיות בתיק. הסנגור הפנה לעד שאלות בעניין הטלפון של אחיו המתלונן, והוא הצביע על מה שנראה בעיניו כסתירות, אך דעתי אינה כדעתו - אחיו של העד נדקר, דם ירד ממנו, ונשקפה סכנה לחייו, זאת על רקע איומי הנאשם, שהנאשם עצמו הודה שאיים בטלפון על המתלונן. במצב קשה מעין זה, בו היה נתון העד, הוא מסר מספר הודעות במשטרה, הראשונה שבהן מיום האירוע עצמו, וגם אם ישנן סתירות כלשהן בדבריו, לא מצאתי שיש בסתירות או בפרכות אלה, כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנותו. ברור לי, שהעד תיאר אירועים שהוא חווה באופן אישי, וששמו של הנאשם נאמר תחילה ע"י המתלונן, ולא ע"י העד, אך גם אם העד שאל את המתלונן אם הדוקר הוא פלוני, על רקע איומי הנאשם כלפיו, לא מצאתי שיש בכך כדי לפגוע במהימנותו של העד, ואני נותן בדבריו אימון מלא, ומעדיפם על דברי הנאשם, אליו אתייחס בהמשך.

אמו של הנאשם

63. אמו של הנאשם מסרה ארבע הודעות במשטרה, בתאריכים 26.5.21, 27.5.21, 30.5.21 ו- 3.6.21 (ת/84, ת/85, ת/86, ת/87). העדה תיארה את כניסת המתלונן לבית ביום האירוע בסביבות השעה 23:30, כשכולו מדמם וצועק כי דקרו אותו, ובמענה לשאלה בנוגע לזהות הדוקר, ענה לה המתלונן, שזה הנאשם, בחור כבן 40 המתגורר

ברחוב אילת 10 בחיפה. העדה תיארה בהודעותיה במשטרה, באופן מפורט, את התרחשות האירועים והדו-שיח עם בנה, שעה שהוא פצוע ומדמם, ובין היתר היא תיארה את מראהו, שנהיה יותר ויותר לבן ועמד להתעלף, והוסיפה כי נדקר ברגל, באזור הגב ובירך הפנימי, ותיארה את אופן טיפולה בו, בכך שקשרה לו את הרגל עם החגורה, ושהתקשרה למשטרה מהטלפון שלה ודיווחה על האירוע.

64. העדה תיארה את האירוע, כפי שסיפר לה המתלונן מיד לאחריו, ותיאור זה תואם את גרסת המתלונן הן במשטרה והן בבית המשפט.

65. בחקירתה הנגדית, חזרה העדה על גרסתה, ולא התכחשה לכך, שבנה המתלונן הכיר את הנאשם על רקע שמכר לו קנאביס. הסנגור ניסה לברר עם העדה, הכיצד בעלה, שנכח במקום, לא שמע את בנה המתלונן מוסר את שמו של הנאשם כמי שדקר אותו, וכך נשאלה וענתה (עמ' 31, שורות 18-27):

"ש. והוא שמע גם את "א" אומר מי דקר אותו ולמה?

ת. לא יודעת אם הוא שמע, לא יודעת באיזה מקום בבית הוא היה. הוא היה בשוק לחלוטין, נעמד ולא זז. גם לעזור לי בטלפונים הוא לא יכל. היה בשוק מהמראה שלו. כל אחד היה בשוק והגיע אחרת

ש. את זוכרת שהוא ירד למטה?

ת. כן

ש. את יודעת שלמטה הוא אמר לשוטר שאיזה ילד מפגר דקר את "א"?

ת. לא יודעת מה הוא אמר. אני לא הייתי לידו.

ש. דיברת עם בעלך אחרי זה?

ת. דיברנו אבל לא שאלתי מה הוא אמר כי לא ידעתי שהוא אמר ומה הוא שמע. יכול להיות שהוא שמע ולא ידע מי זה בכלל"

66. העדה מסרה שידעה על איומי הנאשם כלפי בנה, אך לא עדכנה את בעלה בשיחות האיומים ובהודעות וגם לא התלוננה במשטרה בגינם, והסנגור שאל אותה מדוע לא עירבה את בעלה, ותשובתה (עמ' 32, שורות 8-11):

"טעות לחלוטין. חשבתי שיש שפיות בבן אדם ושהאיומים יסתיימו בשיחות, שהוא יבין שלא מתעסקים ולא מאיימים על ילדים קטנים, טעות שלי לחלוטין, הייתי צריכה להעביר את זה למשטרה עוד אז, אחרי השיחות שלי איתו, עם בוזגלו, וחבל שלא עשיתי ולא עירבתי את בעלי ואת המשטרה, אני מאוד מצטערת, טעות שלי לחלוטין"

תשובת העדה היא כנה ואמיתית, ואני נותן אימון מלא בכל דבריה. העדה בחרה, מסיבותיה דלעיל, ושהם אני נותן אימון

מלא, שלא לערב את בעלה בעניין האיומים, ובעלה אכן אמר, שאינו מכיר את הנאשם ואף לא את שמו, ודברי שניהם תואמים אלה לאלה, ומחזקים האחד את השני.

67. בנוגע לטענת הסנגור כי לא התלוננה במשטרה, השיבה "ניסיתי. דיברתי עם אחת השוטרות במשטרה, היא לא חשבה שזה רציני וזה לא היה שום רישום לזה. בהחלט נכון" העדה השיבה בשלילה לשאלה האם הראתה את ההודעות, והסבירה "לא היו לי אז את ההודעות האלו. הייתה לי רק את השיחה עם בוזגלו" (עמ' 31, שורות 12-23)

68. הסנגור התייחס בסיכומיו לטלפון הנוסף של הנאשם, לכך שהעדה הסתירה את מספר הטלפון של בנה, לכך שהעדה מסרה במשטרה שבנה אמר לה שהבחור שדקר אותו ניסה למשוך אותו בחולצה ולהכניס אותו לרכב ואמר לו בוא נעשה סיבוב, שעה שאמירות אלו לא נאמרו ע"י בנה או חברו שהיה עמו במקום - גם בעניין זה אין בידי לקבל את בקשות הסנגור - חוסר ההתאמה שבין דברי העדה, לדברי המתלונן, מעיד דווקא על אמינות שניהם, שהרי אילו היו מתאמים גרסאות, כטענות הסנגור, היו דואגים לתאם את כל הפרטים. בני האדם אינם "רובוטים", ואין לצפות מאדם, שנס על נפשו מפני אדם שסיכן את חייו, ואף נדקר על ידו, שיראה את מהלך העניינים כפי שאדם הצופה מן הצד יראה אותם.

69. העדה העידה בפני עדות עקבית, רציפה, קוהרנטית, ודבריה מתיישבים עם יתר הראיות בתיק, ואני נותן אימון מלא בדבריה. לא מצאתי שיש בחוסר הדיוקים שבין דברי העדה ליתר הראיות בתיק, עליהם הצביע הסנגור, כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות העדה.

רס"ב אוריאל סולומון

70. העד ערך דו"ח פעולה (ת/18), ובאמצעותו הוגש סרטון מצלמת גוף שצולם על ידו (ת/23).

71. בעדותו בפני תיאר העד את תפקידו באירוע מרגע הגעתו לזירה ופגש במתלונן ועד לעזיבתו את המקום. בדו"ח (ת/18) נכתב, בין היתר, כי:

"... לאחר כמה דקות הגיע אליי בחור שמסר לי שהוא האבא של הנדקר ושהבן שלו הגיע לבית דקור, דיווחתי לראש משמרת יחיא חטיב, עלינו לבית... ובבית ראיתי את צוות מד"א מטפל בדקור ששכב על הרצפה על הגב, ראיתי שיש לו דקירות בירכיים, שאלתי אותו מה שמו והוא מסר "... והוא בן 17 שאלתי מי דקר אותו והוא מסר בחור בשם פלוני תושב חיפה ..."

דבריו אלה של המתלונן, בנוגע לזהות הדוקר, הם אמרת קורבן בסמוך לאחר מעשה אלימות כלפיו, כשהוא פצוע ומדמם לאחר שנדקר ארבע פעמים, ונמצא במצב לחץ - לכך אתייחס בהמשך, בפרק המשפטי.

72. בחקירתו הנגדית, ניסה הסנגור להטיל דופי בהתנהלות העד, בכל הקשור לטיפול באירוע, ובין היתר טען, כי העד לא לקח עדות מאת אבי המתלונן, למרות שהאחרון מסר פרט משמעותי כשפגש את השוטר מתחת לבית. גם בסיכומיו ציין הסנגור כי מחומרי החקירה של העד עולה, כי אביו של הקורבן אמר לו "ילד מפגר דקר אותו". העד הדגיש ועמד על כך שהתנהלותו הייתה תקינה בטיפול באירוע בהתאם לטיב תפקידו והסמכויות המוקנות לו, והסביר שכל מה שקשור לחקירות אנשים, כולל אבי המתלונן, זה באחריות החוקרים המטפלים, וכך העיד בפניי (מעמ' 8 שורה 15 עד עמ' 9 שורה 7):

"ש. אתה רושם שאתה פגשת שאתה פגשת גם באבא. אתה זוכר את זה?

ת. כן ובסוף הסרטון רואים שאני פוגש את האבא.

ש. והוא אומר שרואים שהבן שלו הגיע דקור נכון? אני מפנה לדקה 04:52 אותו מפגש עם האבא. "הבן שלי, איזה ילד מפגר דקר אותו". שמעת את זה?

ת. כן.

ש. אמירה כזו משמעותית, למה אתה לא לוקח את האבא לגביית עדות? הוא אומר לך "ילד מפגר".

ת. יש את החקירות, לא אני אמור לקחת אותו. אני הייתי בשטח. מי שאמור לעשות את הבדיקה אח"כ זה החקירות לא אני. יש גם אמירות של האמא ושל האח שאומרים שם מדויק.

ש. תראה, יש את השכנה מור לבנטל שאומרת לך שהיא לא ראתה כלום, אתה לקחת ממנה עדות, עדה הרבה פחות משמעותית שלא ראתה כלום אתה טורח ללכת ולגבות את הודעתה בביתה. אז זה כן חשוד וכשהאבא אומר לך שהוא יודע מי דקר זה לא חשוב?

ת. אני תפקידי זה לא לקחת עדויות בשטח. היה חוקר במקום. תשאלו אותו.

ש. מישוה הנחה אותך לקחת עדות ממור?

ת. כן. אמרתי להם שיש מישוה שראתה ואמרו לי תיגש אליה אח"כ לקחת ממנה עדות. הגיע חוקר למקום והוא אמור לטפל בזה, לקחת עדויות מאנשים.

ש. לא אמרת ליחיא ראש המשמרת שהגיע שהאבא אמר שהוא יודע מיד קר את הבן שלו? את זה לא אמרת? הרי רק אתה שמעת.

ת. לא משנה, אבל יש עדויות שיקח עדויות ממי שצריך, מכולם.

ש. תראה, אר אתה שמעת את זה ואתה יודע שלוקח זמן עד שמישהו מפענח את המצלמות גוף ובכלל מקשיב להם, לא נראה לך מספיק חשוב לציין כזו עובדה לעומת שכנה שלא ראתה כלום?

ת. כן, יש שני עדויות שאמרו שם מדויק של חשוד וגם הדקור עצמו אומר, אז מה אני יחקור את האבא? לקחו עדויות מכולם. חוקר מגיע למקום ולוקח עדויות מכולם.

73. הסבריו של העד מקובלים עליי, ואינני רואה כי היה מחדל חקירתי כלשהו, לבטח לא מחדל משמעותי, שיש בו כדי לשנות את ההכרעה החד משמעית, לפיה הנאשם זוהה בוודאות ע"י המתלונן, וזה אמר את שמו לאחרים בזמן שהיה פצוע ומדמם. גם שאלות הסנגור בנוגע לסוג הרכב שנמסר ע"י המתלונן, אין בהם כדי לשנות מהחלטתי הנ"ל, שהרי מדובר בדברים שנאמרו ע"י המתלונן מיד לאחר דקירתו, ושנראו על ידו תוך כדי מנוסתו מהנאשם, שהצליח בסופו של מרדף להגיע אליו ולדקור אותו.

רס"ב יחיא ח'טיב

74. במועד הרלוונטי לכתב האישום, העד שימש כראש משמרת בתחנת המשטרה בכרמיאל, והוא ערך דו"ח פעולה (ת/19). בחקירתו הנגדית מסר העד, שהוא לא היה עם הראשונים שהגיעו לטפל באירוע (עמ' 52, שורה 20), והוסיף שאינו זוכר למה הוכרז המתלונן כדרוש חקירה (מעמ' 52 שורה 22 עד עמ' 53 שורה 9) ושתפס את טלפון המתלונן אך לא זוכר אם היה לו קוד סודי. הסנגור ציין בסיכומיו, שהעד יחיא אישר, כי שלו היה בדוקאי מוכרז, ורמת העבירות שלו גבוהות, וכי זה קשור למודיעין יותר מהסיוור (עמ' 52, שורות 13-14). עוד נטען, שמדובר במתלונן שאינו תמים, כפי שניסה להציג עצמו.

75. לסיכום פרשת התביעה - המתלונן ויתר העדים עשו עליי רושם אמין, ואני נותן אימון מלא בדבריהם. גם אם המתלונן אינו אדם תמים, כפי שנטען ע"י הסנגור, וגם אם רקע ההיכרות שלו עם הנאשם הוא על בסיס של מכירת קנאביס - עדיין אין בכל אלה כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המלאה שאני נותן בדברי המתלונן, שהעיד בפניי, כאמור, עדות עקבית, רציפה, שהשתלבה עם כל חומר הראיות, ואני נותן אימון מלא בדברי המתלונן, וכן בדברי העדים ששמעו את שמו של הנאשם מפיו של המתלונן, כמי שדקר אותו. כל הסתירות ו/או הפרכות ו/או חוסר הדיוקים, שנטענו ע"י הסנגור, אינם מהותיים, ואין בהם כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות העדים.

ראיות ההגנה

הנאשם

76. הנאשם נחקר במשטרה (ת/9, ת/10, ת/47, ת/48, ת/49, ת/56, ת/57). לדבריו (ת/47), קיימת היכרות מוקדמת בינו לבין המתלונן, אחיו "ב" ואימם, וזאת על רקע הבטחתם לחצוב מטבע ביטקוין למשך שנה, ובגין כך לקחו ממנו סך של 200,000 ₪, וצידוד הכולל מחשבים וכרטיסי מסך.

77. בחקירתו הראשית בפניי נשאל הנאשם "ומה נתת לו? בסך הכל, או באיזה שלבים ומועדים נתת לו, ומה? כסף? ציוד?", והשיב "הוא היה שולח אותי לאנשים בכרמיאל, ופעם, אולי שלושה מחשבים ואיזה שלושה כרטיסי מסך. כל פעם למישהו אחר. ...". (עמ' 91, שורות 23-25), והוסיף שעלות הציוד היא "בערך 20 אלף. משהו כזה" (עמ' 90, שורה 33). בנוגע לכסף אמר "היה.. לא משהו משמעותי" עמ' 91, שורות 11-1). בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם, בנוגע לסתירה בין סכום הכסף שטען בחקירתו במשטרה, לסכום הכסף שציין בבית המשפט, ותשובתו (החל מעמ' 93, שורה 28):

"ש. חידשת לנו הרבה דברים בחקירתך הראשי עכשיו. במשטרה כששאלו אותך באיזה סכום כל הסיפור הזה של הביטקוין עם המשפחה של המתלוננים דיברת על סכום של 200,000 ₪. עכשיו אמרת 20,000 ₪.

ת. התכוונתי מה שחשבתי שאולי יצא לי מזה. אני לא יודע, אני לא זוכר שנקבתי סכום מדויק, 200,000 זה אולי הערך של המטבע ביטקוין שהם הבטיחו שהם יוציאו בסוף השנה.

ש. אבל אתה דיברת על ציוד שאתה נתת להם, מחשבים וחלקי מחשבים בסכום של 200,00 ₪.

ת. מחשבים זה לא היה עולה יותר מ-2,000-1,500 ₪.

ש. אז זה לא 200,000 ₪?

ת. ממה שאני הוצאתי? לא.

ש. אז זה לא מה שאמרת בחקירה.

ת. אני התכוונתי שזה מה שהייתי אמור לקבל.

ש. אבל שאלו אותך באופן מאוד ספציפי ומאוד ברור. לא יכול להיות שהבנת משהו אחר.

ת. תאמיני לי שיכול להיות. כשאני בלי התרופה שלי קשה לי להבין. קשה לי להתבטאות גם.

ש. אז נסכם עכשיו, מה הסכום שאתה עומד עליו?

ת. שאני נתתי להם כביכול? העלות של הדברים? 20,000 ₪.

ש. יש לך אסמכתאות?

ת. הם יודעים. הם יודעים בעצמם, הם שלחו אותי לקנות בעצמם, זה יד 2, חברים שלהם.

ש. לא הגשת תלונה?

ת. לא. לא נראה לי שמישהו היה מתייחס לזה ברצינות כי גם אין לי הוכחות.

ש. אז אני אומרת לך שאתה ממציא סכומים פשוט

ת. יכול להיות שכן זרקתי...

" ...

78. תשובותיו המתפתלות של הנאשם, ואופן מסירת התשובות בפניי, מעידות על חוסר אמינות מובהק. הנאשם ניסה להטיל דופי במתלונן, ככל הנראה כדי להמציא מעין "סכסוך" בין המתלונן ואחרים, ובכך לשכנע שאדם אחר הוא

זה אשר דקר אותו.

79. בחקירתו במשטרה מיום 27.5.21 (ת/47) הכחיש הנאשם שהיה בכרמיאל בליל האירוע, ואף טען שהוא לא הגיע לכרמיאל חודשיים לפני כן (שם, שורה 34). בסוף חקירתו הנ"ל, וכן בחקירתו מיום 1.6.21 (ת/48) חזר בו הנאשם מגרסתו הנ"ל, ומסר שאכן היה ביום האירוע בכרמיאל, אך זאת בשעות הצהריים, כדי לחלק משלוחים, וכי יש לו אתר אינטרנט שדרכו הוא מקבל הזמנות ומבצע משלוחים. לעומת זאת, בחקירתו הראשונה מסר הנאשם, שהוא לא עובד, ופרנסתו מושתתת מכספי המל"ל ומהוריו. בחקירתו הראשית ביקש הנאשם לתת הסבר מדוע אמר במשטרה שלא היה בכרמיאל ביום האירוע, וכך נשאל וענה (החל מעמ' 94, שורה 30):

" ש. אני מפנה אותך לחקירות, חקירה שנייה ושלישית שלך

ש. למה אמרת למשל שלא היית בכרמיאל ביום 25.5?.

ת. כי לא זכרתי. באמת שלא זכרתי. הייתי לחוץ הייתי בלי התרופה, לא רגוע ולא זכרתי. זה לא היה איזה משהו משמעותי, זה היה 3 דקות שמסרתי מעטפה והמשכתי. לא משהו שאני אמור לזכור.

ש. ומה אתה אומר על זה שאומרים שאתה היית בשעות הערב, ב-23:00, בכרמיאל ודקרת את שלו?

ת. הם משקרים.

ש. למה שהם ישקרו?

ת. הם הסתכסכו ביניהם שם אני לא יודע על מה כנראה, והם חיפשו שעיר לעזאזל. היה להם הכי קל."

בחקירתו הנגדית בעניין זה, נשאל והשיב הנאשם (עמ' 100, החל משורה 16):

"ש. נשאלת בחקירה הראשונה ביום האירוע, ב-26.05, היו 2 חקירות באותו יום, אח"כ חקירה נוספת ב-27.05 נשאלת וענית שלא. עימתו אותך עם תוצרי המחקר ואמרו לך שהיית באותו יום בכרמיאל בבוקר ועדיין אמרת לא.

ת. לא נכון.

ש. מה זה לא נכון? אני מפנה אותך.

ת. אמרתי לה כן הייתי ברח' המתכת והדקל. תסתכלי שם.

ש. אמרת לא זכור לי, מעל חודשיים לא הייתי בכרמיאל.

ת. הכוונה שלי הייתי שהיא כיוונה אותי בשאלות לעדן, הגעת לעדן, לכרמיאל לעדן, את מבינה מה היא אמרה

לי? בלי שום קשר אליו הייתי איזה פעמיים שלו שם.

...

ש. אבל אתה מסבך את עצמך עוד יותר. שאלו אותך באופן ספציפי, השאלה הייתה ברורה, אם היית בכרמיאל

ת. והתשובה הייתה צריכה להיות כן, הייתי בבוקר, מסרתי מסמכים, אבל לא זכרתי, היה לי בלאק במוח, שחור.

ש. אני אומרת לך שאתה דקרת את "א", ופשוט רצית להרחיק את עצמך כמה שיותר מכל מה שקשור לכרמיאל ומהאירוע ולכן בחקירה הראשונה, השניה, השלישית והרביעית, אתה הכחשת שהיית בכרמיאל באותו יום וזו הסיבה היחידה, לא שאתה לא זכרת, לא שהתבלבלת, זה לא נכון.

ת. לא זכרתי. באמת שלא זכרתי, מה יש לי להסתיר אם האירוע קרה בערב שהם מתארים, למה שאני אכחיש שהייתי בבוקר? אני לא מבין מה זה נתן לי.

ש. אתה פשוט רוצה להרחיק את עצמך כמה שיותר.

ת. ממה מהבוקר? אבל האירוע קרה בערב.

ש. היית מפוחד?

ת. לא הייתי מפוחד. אולי אני נראה מפוחד. אבל זה לא פחד. זה יותר חרדה כשאין את התרופה. וסרטים שרצים בראש"

80. הסבריו של הנאשם, בנוגע לסתירה בדבריו בכל הקשור להגעתו לכרמיאל ביום האירוע, אינם משכנעים, וזאת בלשון המעטה. הנאשם נשאל שאלות ברורות, אם היה בכרמיאל ביום האירוע, ותשובותיו בחקירותיו הראשונות היו שלא היה, אך לאחר מכן, וככל הנראה כשראה שיש ראיות בנוגע להימצאותו בכרמיאל, טען שאכן היה אך זאת בשעות הבוקר. גם אם הנאשם לא זכר תחילה שהיה בכרמיאל ביום האירוע, הרי שהוצגו לו ע"י חוקריו איכונים וממצאי מחקרי תקשורת, מהם עלה שאכן היה בכרמיאל בשעה 10:46, ובכל זאת בחר לענות שזו טעות של המשטרה והוא לא נכח. דיסק מחקר התקשורת של הטלפון של הנאשם (ת/26), ומזכר ניתוח מחקרי תקשורת (לת/27), מפריכים את גרסת הנאשם, לפיה הוא לא היה כלל באותו היום בכרמיאל, ומכאן, ככל הנראה, שינוי גרסתו בהמשך. מסקנתי, שהנאשם ניסה להרחיק עצמו מזירת האירועים, ומהעיר בה התרחשו האירועים, והכל בתואנות שווא, של חוסר זיכרון, העדר תרופה, ואני דוחה מכל וכל את גרסתו ואת דבריו.

81. בחקירותיו השונות במשטרה, ובעדותו בבית המשפט, שינה הנאשם, פעם אחר פעם, את מקום הימצאותו ביום האירוע: תחילה מסר שהיה אצל חברו בחניתה, כאשר בחקירה אחת מסר ששמו שי, ובחקירה אחרת מסר ששמו אסף. בהמשך מסר שהיה בביתו בחיפה, בשלב אחר מסר שהיה בהרצליה בחצות, ובחקירה מיום 3.6.21 (ת/49) מסר, כי ביום האירוע עבד במשלוחים בכרמיאל וטבריה, חזר הביתה בסביבות השעה 22:00, לקח מנוחה בין שעתיים לשלוש ואז יצא לילדיו לכיוון המרכז. בחקירתו הראשית בבית המשפט מסר הנאשם, כי ביום האירוע היה במשלוחים בכרמיאל וטבריה, לאחר מכן שהה בקריות ואז חזר לביתו בסביבות השעות 19:00 - 20:00 (עמ' 91, שורות 24-25), ובהמשך

אמר 20:30 - 21:00 (עמ' 92, שורות 8-9). בהמשך עדותו אמר הנאשם, כי לאחר שנח הוא נפגש עם חבר בשם שי, שהגיע לרחוב למטה, הוא ירד אליו, והשניים עמדו ודיברו קצת "מניח שעה בערך ... לא מתוכנן. לא קבענו או משהו" (עמ' 92, שורות 15-27) ואז שוב עלה לביתו לנוח לשעתיים שלוש, ולאחר מכן נסע למרכז (עמ' 92, שורות 28-29). עוד ציין הנאשם, כי בשלב זה הוא קיבל את השיחה מ-"ב", אחיו של המתלונן, הריח משהו לא בסדר, ולכן החליט לקחת את הדברים שלו ולנסוע למרכז (עמ' 93, שורות 7-13):

"ש. ולמה הלכת לבית מלון?

ת. כי קודם כל רציתי ללכת לקנות כרטיס, רציתי לראות את הילדים, להפתיע אותם, הילד התחנן לכרטיס למשחק, ואמרתי שאני אעשה לו הפתעה. לא הייתי בטוח שאני אשיג כי נשאר מעט כרטיסים אבל זה היה המטרה. וכן ראיתי שהתקשר אליי "ב", גם בשעות האלה, והרחתי שמשהו לא טוב קורה. למה הוא יודע שאני מעשן והוא יודע, והרחתי שמשהו לא בסדר שם, הוא מתקשר אליי בשעה כזו ומנתק אז אמרתי זה הזדמנות כן ללכת לא ללכת, לקחתי את הדברים שלי הולכתי"

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על עניין זה והשיב (החל מעמ' 98, שורה 24):

"ש. אני תוהה, כל פעם שאתה רוצה לפגוש את הילדים שלך אתה שוכר מלון ב 1,440 ₪ ללילה?

ת. כן, תסתכלי בטלפון שלי יש שיחה לפני זה למלון זול יותר ולא היה חדר פנוי כי כבר הייתי עייף אז הסכמתי לשלם.

ש. זה אפילו לא ללילה אחד, אתה הגעת למלון בשעה 02:00. זה אפילו חצי לילה. אתה משלם 1,440 ₪?

ת. תכננתי להישאר. לא ללכת. זה הראשון שראיתי.

.

.

ש. מה הדחיפות לנסוע בשעה 01:00 לפנות בוקר, לשלם 1,440 ₪ ללילה במלון, כשהמצב הכלכלי שלך לא משהו לפי מה שאתה מסביר בחקירות שלך וכל זה כדי לקחת את הילדים למשחק בקרית שמונה בשעה 20:00 ביום למחרת?

ת. כן.

ש. איזה היגיון יש בגרסה הזו?

ת. ... אני זה הכי הגיוני בשבילי זמן איכות עם הילדים באוטו.

ש. אני אומרת לך שאתה משקר. ... אתה בכלל לא התכוונת לקחת את הילדים שלך לשום משחק, גם גרושתך שללה את זה.

..

בכלל המשחק בקרית שמונה בשעה 20:00 ביום למחרת. אין שום הגיון במה שאתה מוסר.

..

ומה שקרה זה שאתה דקרת את "א", ונבהלת, לקחת את הדברים שלך ונסעת להרצליה, פשוט ברחת.

ת. לא נכון. הרגשתי באמת שמהו לא טוב קורה כי קיבלתי טלפונים וזה חיזק לי את ההחלטה לנסוע, כן, אבל לא ברחתי, לא.. אמרתי מקסימום יבואו יקחו לי עוד הפעם את ה-300 גרם שהיה איתי, אז לקחתי את זה איתי ותכננתי להשאיר את זה שם בכספת כשאני הולך לקנות כרטיסים. זה הכל"

תשובותיו של הנאשם אינן הגיוניות, ואני דוחה אותן על הסף. אין כל הגיון בכך, שהנאשם יגיע בשעת לילה מאוחרת למלון במרכז הארץ, ישלם סכום גבוהה עבור לינה בבית מלון, וכל זאת כדי שבסוף היום שלמחרת יקח את ילדיו למשחק בקרית שמונה. ההגיון אומר, שהנאשם הגיע בשעה כה מאוחרת למלון, בכדי לברוח מזירת האירועים בכרמיאל, ושעת הגעתו למלון מתאימה לשעת הימלטותו לאחר שדקר את המתלונן בכרמיאל. מסקנתי היא, כפי שאדגיש זאת בהמשך, שגרסת הנאשם בלתי אמינה לחלוטין, ואני דוחה אותה על הסף.

82. בנוגע לפגישת חברי שי ביום האירוע, והמדובר למעשה באותו שי שבהמשך הכרעת הדין אקבע, שדבריו בלתי אמינים לחלוטין, נשאל הנאשם וענה כדלקמן (החל מעמ' 104):

"ש. מי זה אסף שי?

ת. שי זה חבר ששכרתי ממנו את הדירה. ובסביבות השעות האלו נפגשתי איתו.

ש. מי זה אסף שי?

ת. ... אסף לא רלוונטי לסיפור, אני לא ראיתי אותו והוא לא אותי...

ש. מה השם משפחה של שי?

ת. שי רוזנברג?

.

.

ש. מי שכן רלוונטי זה שי רוזנברג?

ת. כן. בסביבות השעה הזו אני עמדתי איתו ושוחחתי איתו בנווה שאנן סמוך לרחוב חניתה לרח' אילת.

ש. אבל השם הזה לא עלה בחקירות שלך.

ת. אני אמרתי שי. ראיתי עוד חבר אסף, אבל הוא לא ראה אותי.

ש. אבל למה לא מסרת את האליבי שלך? את שי רוזנברג?

ת. הייתי בטוח שתגיעו לזה צ'יק צ'ק. אמרתי שאני הייתי בדירה של חבר. ...

ש. שזה שי אסף...

ת. שי, הוא לא בסדר קצת בראש, דיברתי איתו הוא לא זוכר והוא לא רוצה

ש. עם מי דיברת?

ת. עם אסף? לפני איזה שבועיים

ש. אז למה לא מסרת את השם של שי?

ת. שי מסרתי.

.

.

...

ש. אתה רוצה שנעבור על כל הגרסאות שלך איפה מסרת שהיית בשעות האירוע? אז בת/9, חקירה ראשונה שלך, אמרת שבשעה 17:00 היית אצל חבר ברח' חניטה בחיפה, בשעה 22:00 יצאת מאצלו ברכב, נסעת להרצליה וחיפשת מלון, עזוב שהשעות לא מתאימות לאף אחת מהגרסאות שלך.

ת. שעות אמרתי לך, אני בלי שעון אף פעם.

ש. בת/10 שאלו אותך מי זה החבר שהיית אצלו, אמרת החבר זה אסף, לא שי. אסף. שגר ברח' חניטה 5 בחיפה, שאלו אותך מה הטלפון שלו? אמרת שאין לך. חבר שאין לך טלפון שלו? כי לא היית שם, ברור.

ת. כי החבר הזה הוא דר רחוב ואין לו טלפון. ...

ש. ובת/47 החקירה השלישית שאלו אותך איפה היית בשעות האלו אמרת שהיית לבד עם עצמך בבית, והתכוונת לנסוע לילדים ב- 23-00 בלילה.

ת. כן.

בחקירה הרביעית שלך בת/49 אתה אומר שבשעות 23-00 הייתי בבית ברח' אילת בחיפה.

ת. כן, הם כבר הזכירו לי. זה אותו רחוב אילת וחיפה. ...

ש. ובחקירה רביעית בשורה 87 אמרת הייתי בבית, לא הייתי אצל חבר, הייתי בסערת רגשות ולא דיברתי בחקירות קודמות. ... ובחקירה חמישית בת/48, הייתי ברח' אילת שזה סמוך לרח' חניתה בדירה של חבר, אני ישנתי. אסף שי קוראים לו

ת. ראיתי את שי, דיברתי עם שי, אסף לא רלוונטי, הוא חבר שהוא לא זוכר מה הוא עושה בכל רגע, אי אפשר להביא אותו להעיד אפילו.

ש. אבל אתה אומר שהיית אצלו בדירה, אסף שי אמרת.

ת. לא, זה מישו אחר, הוא לא קשור.

ש. בחקירה חמישית, ת/56 אתה אומר שהיית בדירה שלי ברח' חניתה ליד רח' אילת.

ת. זה הדירה ששכרתי משי

ש. ובשורה 154 אתה אומר הייתי בבית אז קפצתי לחבר.

ת. נכון.

ש. אז בוא תגיד לנו לאיזה גרסאות אתה רוצה שאני אאמין.

ת. לכולם. את מדברת על 4-5 שעות, הייתי בבית, הייתי עם שי למטה, קפצתי לאיזה חבר מבוגר לפני שנסעתי, אני לא רואה סיבה להביא את כל החברים שלי לפה, כי זה היה ב-00:00 בלילה, אז מה עכשיו תביאי בן אדם מבוגר שלא קשור לכולם להעיד בשבילך שהיית אצלו? זה לא רלוונטי לשעות. אמרתי לו שלום ונסעתי ולפני זה אמרתי עם שי דיברתי איתו בשעות שאתם מתארים את המקרה.

.

.

ש. אני אומרת לך שאתה לא מסרת את השם של שי רוזנברג כי פשוט לא היית יחד איתו.

ת. הייתי איתו. לא אמרו לי שעה מדויקת.

..

ש. יש כל כך הרבה גרסאות בנוגע לאליבי שלך לאיפה היית...

ת. אבל זה הכל סביב חניתה, מהקרויות לחניתה. עליתי לחניתה, אתם רואים הכל.

..

ש. למה באותו זמן לא הבאת אותו למשטרה?

ת. בקושי נתנו לי טלפון חודש ימים, אני לא יכול לדבר עם הילדים שלי וההורים שלי.

..

ש. אז שי יבוא היום? נכיר אותו?

ת. כן.

ש. אני מסכמת, אני אגיד לך שפתאום יש לך שם של חבר, פתאום יש לך טלפון של חבר, פתאום החבר הזה יבוא להעיד כאן היום, פתאום אתה כן יודע מה שם המשפחה שלו, מה יש לך להגיד על זה?

ת. קשה להסביר את זה, בן אדם נכה יושב על כיסא גלגלים, את לוקחת לו את הכיסא גלגלים ואת שואלת אותו "למה אתה לא הולך". אותו דבר, זה הדימוי שלי. למה דיברתי שטויות? כי יש לי נכות בראש. מה אני אגיד לך"

83. תשובותיו הנ"ל של הנאשם מחזקות את חוסר מהימנותו וחוסר אמינותו. הנאשם מסר במשטרה את השם "אסף שי", ככל הנראה מכיוון שלא ידע את מי ירצה להביא לתמוך בגרסתו, ופתאום אסף אינו רלבנטי, ורק שי רלבנטי, ושי אכן מגיע לבית המשפט, ומעיד עדות בלתי אמינה לחלוטין. התפתלויותיו של הנאשם, הסתירות החוזרות ונישנות בדבריו, שינוי גרסאותיו, ואופן מתן עדותו בפניי - כל אלה מחזקים את חוסר המהימנות המוחלט שאני נותן בדבריו. הנאשם היה בזירת האירועים, החזיק בסכין, ודקר באמצעותה את המתלונן 4 דקירות, וכל ניסיונותיו "להמציא" אליבי עלו בתוהו, ואני דוחה אותם על כסף. בחקירתו מיום 27.5.21 (ת/47) אמר הנאשם מפורשות, בתוך תחנה המשטרה "אני יושב פה ואני יזיין את אמא שלהם ואני ידקור אותם בראש את זה לא עשיתי אבל אני יעשה עד שהמאתיים אלף יחזרו" (שם, שורות 6-7). פתאום, בדבריו בבית המשפט חזרו בו מהסכום של 200,000 ₪, והסבריו לחזרה זו הם בלתי אמינים, ודחיתי אותם על הסף. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם, הכיצד העיד על עצמו במשטרה, שהוא מסוגל לדקור, ותשובתו: "אני הייתי עצבני באותו יום, לא הבנתי מה קורה איתי, אני רציתי לראות את הילדים שלי ופתאום לא אכלתי, לא שתיתי, לא עישנתי, ישנתי אולי 3-4 שעות ... הם אמרו לי שאני מואשם בתקיפה אז אמרתי שאני, חשבתי גם שהם סתם אומרים לי, אני רציתי לעשות את זה באותו רגע, אמרתי לו בוא אני מוכן ללכת עכשיו אם הוא אומר דבר כזה, סתם, זה היה מתוך כעס ובלבול. אני לא אלים, ואף פעם לא התנהגתי באלימות" (עמ' 98, שורות 13-23). אם הנאשם מסוגל לאיים לדקור אדם, בתוך תחנת המשטרה, בשל היותו עצבני, אז מדוע שלא יהיה מסוגל לממש את איומיו, הרחק מהמשטרה, ברחוב, אל מול האדם שהחליט לדקור.

84. הנאשם נשאל בנוגע לחברו של המתלונן, "ג", וכך נשאל וענה (מעמ' 101 שורה 11 עד עמ' 102 שורה 14):

"ש. אתה מסוכסך עם הקטין "ג"?

ת. אני מכיר אותו רק מהם כשהוא שלח אותי אליו לתת לו דברים. לא מסוכסך ולא היה לי דיבור איתו.

..

ת. אם הבן אדם אומר שהוא מכיר אותי אז הוא מכיר אותי אני מניח שזה אחד מהחבר'ה שהוא שלח אותי אליו.

..

ש. מה זה מניח? אתה לא בטוח?

ת. לא ב-100%. אבל כן.

ש. אז אני אומרת לך שאתה לא פגשת את "ג".

ת. לפי דעתי כן. יכול להיות שאת צודקת גם. ב-99% שהוא ראה אותי. אני אומר לך נו, הוא ראה אותי עם עדן חודש לפני האירוע.

...

ש. אני אומרת לך, "ג" העיד, הגיע לביהמ"ש. ...

..

ש. הוא אמר שהוא לא מכיר אותך, לא ראה אותך בחיים, לא יודע כלום עליך, לא ראה תמונה שלך בפייסבוק, הוא זיהה אותך כמי שרדף אחרי "א", באותו יום האירוע כשמחזיק בידו סכין.

ת. בסדר. שותף שלהם.

"...

גם בעניין זה אני דוחה את גרסת הנאשם. "ג" העיד בפניי, ונתתי בעדותו אימון מלא. לדבריו, הוא ראה את הנאשם לראשונה ביום האירוע, ואילו הנאשם, שידע כי "ג" זיהה אותו באירוע, ניסה להציג תמונת מצב, לפיה אותו "ג" מכיר אותו היכרות מוקדמת. אני דוחה את גרסת הנאשם, ומעדיף על פניה את גרסתו של "ג".

85. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם בנוגע לשיחת הטלפון עם "ב", וכך נשאל וענה (החל מעמ' 106):

"ש. נגיע לשיחה עם "ב". "ב" מתקשר אליך בשעה 23:40 ...

...

ש. היום בחקירה ראשית שלך אתה אמרת שראית שהוא מתקשר אליך, ראית את השיחה...

ת. הבנתי שקרה משהו. חזרתי אליו, לא עניתי לו... זה חיזק לי את ההחלטה שלי לנסוע כשראיתי את השיחה ממנו, הבנתי, לקחתי את הקנאביס שלי כי חשבתי שהוא רוצה להביא לי משטרה על הקנאביס או משהו, לא תיארתי לעצמי שהוא הולך להאשים אותי באירוע של תקיפה ודקירות ...

ש. בחקירותיך במשטרה אמרת שבכלל לא שמת לב ש-"ב" התקשר ורק בשעה 01:00 כשחזרת אליו שמת לב לטלפון.

ת. שמת לב איזה 10 דקות אחרי...

ש. אמרת בחקירה ראשית שלך שאתה לקחת את הדברים שלך והתלבטת אם ללכת או לא ללכת.

ת. לא. הוא התקשר ולא עניתי. לא ראיתי את הטלפון. כשראיתי את הטלפון חזרתי אליו, היו לי עוד איזה 2-3 שיחות עם חברים לפני זה...

ש. לא היה לך שום טלפון אחר בשעות שהתקשר, "ב". יש לי מחקר ...

ת. אז לא שיחה. נפגשתי עם חברים.

...

ש. אני מסתכלת על הפעילות שלך בטלפון באותו יום, יש לך כמעט מידי שעה שיחות יוצאות, למרבה הפלא, רק משעה 18:41 עד שעה 01:00 בלילה, כלום, אתה לא משתמש בפלאפון.

ת. נו? זה עבירה?

..

ש. למה במשך כל כך הרבה שעות לא השתמשת בטלפון שלך?

ת. אולי לא היה לי סוללה.

ש. אולי הוא לא היה איתך?

ת. בטוח היה איתי. ...

ש. אני אומרת לך שאתה לא ידעת בכלל שעדן התקשר. בזמן הזה היית בדרך חזרה מכרמיאל והטלפון לא היה איתך...

ת. הטלפון היה איתי ואני הייתי ברחוב אילת.

...

ש. מ-18:41 עד 01:00 בלילה לא הייתה לך שום שיחה

ת. נו מה הבעיה עם זה?

...

ש. אז אני אומרת לך שאתה דקרת את "א", נסעת לכרמיאל בלי הטלפון, אחרי זה חזרת הביתה, לקחת את הטלפון, ורק לאחר שעה ו-20 דקות אחרי שהיית מספיק רחוק מכרמיאל אתה החלטת לחזור ל-"ב". מה תגובתך על זה?

ת. זה לא נכון. זה מה שהם רוצים שתאמינו אבל זה לא נכון"

הנאשם שוב מוסר תשובות סותרות, ומספק הסברים בלתי הגיוניים, ואני דוחה את גרסתו, גם בעניין השיחה עם "ב", על הסף.

86. מסקנתי היא, שבין הנאשם למתלונן קיימת היכרות מוקדמת, וקיים סכסוך מוקדם ביניהם, והנאשם אף איים על המתלונן לפני אירוע הדקירות. הנאשם זוהה ע"י המתלונן וע"י עדים נוספים, ולראיות הזיהוי אתיחס בהמשך, בפרק הדיון המשפטי. המתלונן ועדיו עשו אל"י רושם מהימן ביותר, ואילו הנאשם עשה על"י רושם גרוע ובלתי אמין לחלוטין. מעבר לזיהוי הנאשם ע"י המתלונן, ואמרת קורבן העבירה בנוגע לזהות הדוקר, קיימות ראיות למכביר המובילות למסקנה אחת, לפיה הנאשם הוא זה אשר דקר את המתלונן ביום האירוע. הראיות כוללות חיזוקים, ובהם זיהוי הנאשם ע"י "ג" במסדר זיהוי תמונות, זיהוי הנאשם ע"י מור לובנטל במסדר זיהוי תמונות, הפרכת טענת האליבי של הנאשם, ושקרי הנאשם.

שי רוזנברג

87. העד סיפר כי הוא והנאשם מכירים מזה מספר שנים. לשאלה מה עשה בשעות הערב ביום 25.5.21, השיב העד: "הייתי באותו יום בנווה שאנן, היה לי שם סידורים, הייתי אחרי זה אצל חברה, ואז בלילה ראיתי את יאיר, עישנתי איתו סגריה דיברתי איתו קצת התעדכנו" (עמ' 109, שורות 26-28). לדבריו היו יחד כשעה-שעה ומשהו (עמ' 109, שורות 31-32), בין השעות 22:00-23:00, והוסיף, שהוא אינו זוכר שעה מדויקת, מכיוון שזה היה לפני 8 חודשים (עמ' 110, שורות 1-2). לדבריו, המפגש לא תוכנן ולא תואם ביניהם, אלא הוא ירד מביתו, ואז ראה את הנאשם (עמ' 111, שורה 9).

88. בחקירתו הנגדית נשאל העד בנוגע לזיכרונו את אותו מפגש, וכך ענה (החל מעמ' 111, שורה ועמ' 113, שורות 11-25):

"ש. תגיד מה כל כך מיוחד ביום הזה שאתה זוכר שפגשת את יאיר?

ת. הוא לא מיוחד בשבילי, פשוט הוא דיבר איתי אחרי זה כשהוא נעצר ואז גם הבנתי את זה. חוץ מזה אני לא... לא כזה זוכר את היום הזה.

ש. לביהמ"ש - כמה זמן אחרי שהוא נעצר הוא דיבר איתך על המפגש שלך איתו מתחת לדירה?

ת. כמה חודשים אחרי.

ש. לביהמ"ש - מה עשית ב 26.05.2021, מבחינת סדר היום, אם אתה זוכר?

ת. לא זוכר.

ש. לביהמ"ש - מה עשית ב-27.05.2021?

ת. הייתי ברמת הגולן, אני זוכר כי היה לי מילואים. לא זוכר ממתי עד מתי.

ש. לביהמ"ש - אז איך אתה זוכר את ה-27.05? אתה לא זוכר כמה ימי מילואים אבל אתה זוכר את תאריך?

ת. כן. הייתי במילואים ברמת הגולן אצל חבר ישנתי שם. הייתי במילואים 14 ימים, משהו כזה.

ש. לביהמ"ש - באיזה תאריך התחלת את המילואים?

ת. אני יכול לבדוק את זה באתר של המילואים.

..

..

ש. לביהמ"ש - ביום האחרון של המילואים שלך, באיזה שעה סיימת ויצאת משם?

ת. צהריים. היום האחרון שלי למילואים היה 27.

ש. לביהמ"ש - מה סדר היום שלך ביום האחרון של המילואים?

ת. רמת הגולן, הזדכיתי על ציוד, יצאתי, הלכתי לאכול בקצרין, ואחרי זה נסעתי הביתה, זהו.

ש. לביהמ"ש - לא עשית כלום אחרי זה? לא ירדת מהבית? לא נפגשת עם אף אחד?

ת. לא זוכר.

ש. לביהמ"ש - תסתכל באיזה תאריך סיימת מילואים.

ת. ב-24. אני סיימתי מילואים ב-27 לדעתי.

ש. לביהמ"ש - עיון בנתוני שירות המילואים הפעיל שלך, שהצגת לי באמצעות הטלפון, מראה שהיית במילואים מיום

16.05.2021 עד ליום 25.05.2021. מה יש לך להגיד על זה?

ת. כן אבל לא סיימתי ב-25.05 ואני יכול להוכיח את זה. אני יכול לצאת לדבר עם המפקד שהיה שם.

ש. לביהמ"ש - כל הסיפור שסיפרת על ה-25.05 הוא לא נכון.

ת. לא רגע. אני רוצה לבדוק רגע משהו. יש לי תמונה שהיא מתועדת מה-27.05 בגוגל מגובית, עם תאריך ושעה שהיא צולמה והכל. אולי האריכו לי אותם.

ש. לביהמ"ש - לעזור לאנשים זה טוב, אבל בתנאי שהעזרה היא חוקית. לעזור על ידי להגיע לבית המשפט ולשקר בבית המשפט זו עבירה פלילית חמורה מאוד. האם אתה עומד על זה שכל מה שסיפרת על זה שישבת עם פלוני, הנאשם, היה ב-25.05 או שיכול להיות שהתבלבלת בתאריך אחר? האם יכול להיות שהתבלבלת?

ת. לא נראה לי שהתבלבלתי. ...

ש. לביהמ"ש - איך אתה מוכיח לי שמכל מה שסיפרת על המפגש שלך עם פלוני זה היה ב-25.05 ולא ב-28.05, או ב-01.05, או שהוא אמר לך שזה היה ב-25.05? או כשפנו אליך אמרו לך ב-05.05 ואז נתנו לך את התאריך הזה?

ת. לא יודע איך אני יכול להוכיח את זה.

ש. לביהמ"ש - אז למה דווקא 25.05?

ת. כי אני זוכר את היום הזה כי אמרו לי שהוא נעצר לפני כמה זמן ואני אמרתי שאני ראיתי אותו ביום הזה כי הייתי בנווה שאנן.

ש. לביהמ"ש - מה עשית ב-20.06.2021? תאר לי את סדר היום.

ת. כנראה שהייתי בלימודים. לא זוכר במדויק.

ש. לביהמ"ש - מה עשית ב-18.07.2021? זוכר?

ת. לא זוכר.

ש. לביהמ"ש - מה עשית ב-20.09.2021? האם אתה זוכר?

ת. לא זוכר.

ש. לביהמ"ש - מה עשית ב-10.12.2021? זוכר?

ת. עבדתי. לא זוכר מה עשיתי באותו יום.

ש. לביהמ"ש - אז אני אומר לך, אם לפני חודש וקצת אתה לא זוכר מה עשית, אז איך אתה יכול לזכור מה עשית לפני 8 חודשים?

ת. כי קרה משהו באותו יום.

ש. לביהמ"ש - שאת זה ידעת כמה זמן אחרי.

ת. נכון, אמרו לי את זה אחרי.

..

..

ש. לביהמ"ש - הוא אמר לך את התאריך שהוא פגש אותך?

ת. כן.

ש. אתה יודע שהוא לא מסר את השם שלך במשטרה כמי שפגש אותו באותו יום.

ת. לא הבנתי מה אמרת.

ש. לביהמ"ש - היא אומרת לך שאם הנאשם באמת היה יושב איתך ביום שהפרקליטות טוענת שהוא דקר את אותו אדם בכרמיאל, אז הוא בטוח היה מוסר את השם שלך כשהוא נעצר כבר זמן קצר אחרי האירוע. אבל הוא לא מסר את השם שלך, אלא רק אחרי זה הוא מסר את השם שלך, לא ביום הזה, אלא רק אחרי שבועיים ימים מסר את השם שלך, ולא את השם המלא. אז מה שהפרקליטה אומרת לך שהנאשם לא פגש אותך באותו יום 25.05.2021, אבל הוא ביקש שאתה תעזור לו והוא נתן לך את התאריך הזה מאוחר יותר, ואתה או מתוך רצון מכוון לעזור לו בשקר, או בתום לב שלך, כי אתה מידי פעם כן היית פוגש אותו, אמרת שזה היה ב-25.05.

ת. זה הסתדר לי שזה היה ב-25.05.

ש. לביהמ"ש - למה? למה זה הסתדר לך במיוחד?

ת. איזה אינטרס יש ל לבוא ולהגיד את הדברים האלה?"

89. חוסר אמינותו של העד זעקה לשמיים, עד כדי כך, שכבר בתום עדותו כתבתי בפרוטוקול את התרשמותי ממנו, במילים אלו (עמ' 114, שורות 14-18):

"החלטה

העד עשה עליי רושם גרוע, של אדם שהאמת רחוקה ממנו כמרחק ארץ ושמיים.

דבריו אינם מתיישבים, לא עם תאריך המילואים, ותנועותיו והבעת פניו כשהוא אומר את דבריו מעידים באופן מפורש שאיננו דובר אמת, ואינני נותן כל מהימנות או אמינות לדבריו"

90. אני רואה בחומרה את התנהלותו של העד, שהגיע לבית המשפט, העיד עדות שקר, והכל במטרה לסייע לנאשם. הסנגור ביקש בסיכומיו לקבל את דברי העד, בכותבו: "שי אימת את גרסת האליבי של הנאשם וסיפר כל שזכור לו בקשר ליום האירוע והימים שלאחריו וגם אם התבלבל במקצת, אין לצפות כי יזכור האירועים מספר חודשים לאחר הימים עליהם העיד, כפי שלא זכרו זאת עדי התביעה" - אין בידי לקבל טיעון זה, ודבריו של העד שי אינם אמינים

לחלוטין, ואני דוחה את גרסתו מכל וכל, ואינני נותן כל אימון בדבריו.

אביו של המתלונן

91. העד הינו אביו של המתלונן, וזומן כעד הגנה. לדבריו, היה בחדר העבודה בביתו, אינו זוכר את פרטי האירוע, אך זוכר שראה את בנו שכוב על הרצפה ודם זורם ממנו. העד הוסיף "... הייתי יותר בהלם. הזמנים לא רלוונטיים לגביי כי איבדתי שם את התחושות של הזמן" (עמ' 117, שורות 11-12). כנשאל ע"י הסנגור, אם הוא זוכר את השוטר שפגש למטה, השיב שהשוטר רצה להרגיע אותו וכי הוא ידע יותר ממנו (עמ' 117, שורות 16-17). כך נשאל ע"י הסנגור בנוגע לדברים שאמר לשוטר (עמ' 117, שורות 25-30):

"ש. תראה, על אחד השוטרים היה מצלמת גוף, ובמצלמה הזו קולטים אותך אומר לו, לא בבית, בדרך הביתה, "איזה ילד מפגר דקר את הבן שלי" ככה אתה אמרת.

ת. זה מצולם?

ש. כן. זה מוקלט. מי זה אותו ילד מפגר שדקר את הבן שלך?

ת. תקשיב, ברגע שאני עברתי אירוע כזה בין אנשים באמת מפגרים, אירוע כזה קורה בין אנשים באמת מפגרים, אני מדבר על חתך גיל שזה ילד, בשבילי הוא ילד"

92. לשאלת הסנגור מה הוא יודע על הדקירה, השיב כי הוא אינו יודע כלום. ולשאלה איזה דברים אמר לו הבן שלו בזמן שהיה למעלה בנוגע לזהות הדוקר, השיב ש "אני לא זוכר אם הוא דיבר על זה. הוא היה בהלם לפי דעתי. שיחה כזו אני מניח שלא התקיימה. אני לא זוכר" עמ' 118, שורות 6-8). בנוגע לשם "פלונ" אמר העד "לא מכיר ולא יודע מי זה אפילו. אם אראה אותו עכשיו אז לא אדע מי זה. לא אכיר אותו. וטוב שכך" והוסיף "לא ידעתי שהוא קיים" (עמ' 118, שורות 14-18).

93. בחקירתו הנגדית הבהיר העד, שהוא לא נכח באירוע הדקירה, ולשאלה "הבן שלך אמר לך מי דקר אותו מיד לאחר האירוע?", השיב "לא. לא זוכר" (עמ' 119, שורות 18-19).

94. בחקירתו הנגדית נשאל העד בנוגע לדבריו לפיהם בנו נדקר ע"י "ילד מפגע", וכך נשאל וענה (עמ' 119, שורות 24-29):

"ש. הסנגור שאל אותך שאתה אמרת "איזה ילד מפגר", אתה אמרת שמבחינתך דברים כאלה קורים רק בין אנשים מפגרים.

ת. לא לא. יש כאן משהו לא נכון. אתם מפרשים את זה לא נכון. כשאני אומר ילד מפגר זה אומר שהמעשה שנעשה הוא באמת מפגר ולא התכוונתי ספציפית לילד. הבן שלי מסתובב עם חתך גיל שלו וילדים מבחינתי זה חתך גילאים של

16-17, כל עוד הוא נמצא במחיצתי מבחינתי הוא ילד"

95. ובהמשך (עמ' 120, שורות 1-13):

"תאשר לי שכשאתה אמרת שאיזשהו ילד מפגר דקר אותו אתה לא מתכוון לילד מבחינת גיל מסוים, אלא אתה אומר ילד מפגר כביטוי, שזה מעשה שקורה בין ילדים מפגרים, מבחינת ביטוי, כאבא מבוגר, נכון?

ת. נכון.

ש. לביהמ"ש - כשאמרת ילד מפגר דקר אותו, לא התכוונת לזהות של אדם מסוים או להגדרת הדוקר, אלא זה מושג וביטוי כללי שלא מעיד בשום אופן על מי שדקר?

ת. נכון. אתה הגדרת את זה הכי טוב.

ש. אז בקשר לנאשם, לשם ששאל העורך דין בחקירה ראשית שלו, פלוני, אז בעצם אם לא נכחת אתה לא יכול לשלול שמי שדקר זה פלוני?

ת. אני לא יודע לענות על השאלה הזו.

ת. אתה יכול לשלול או לא לשלול? אתה אומר שלא נכחת, לא ראית מה לבש, מה הגיל שלו, אתה לא יכול לשלול שמי שדקר זה פלוני?

ת. אני לא יודע לענות על השאלה הזו.

ש. אתה יכול לשלול או לא לשלול? אתה אומר שלא נכחת, לא ראית מה לבש, מה הגיל שלך אתה לא יכול לשלול שמי שדקר אותו זה פלוני הנאשם, נכון?

ת. נכון"

96. הסבריו של העד בנוגע להגדרת הדוקר כ"ילד מפגר" מקובלים עליי. מסקנתי היא, שדברי העד הנ"ל לא באו במטרה להגדיר את הדוקר המסוים של בנו, אלא הם מהווים ביטוי כללי, של מי שיכול היה לדקור את בנו הקטין. אינני רואה שיש בדברי העד כדי להפחית ממנהיגות כל יתר העדים, ואין בדבריו כדי לפגוע פגיעה כלשהי בזיהוי הוודאי והמהימן של המתלונן את האדם שדקר אותו.

97. לסיכום פרשת ההגנה - הנאשם עשה עליי רושם גרוע, ואינני נותן כל אימון בדבריו. אני דוחה את טענת האליבי של הנאשם, ודוחה את גרסתו, ומעדיף את גרסת המתלונן ויתר עדי התביעה. אני דוחה את גרסת עד ההגנה, שי, שעשה עליי רושם גרוע. הוכח בפניי, מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם הוא האדם שנכח בזירת האירועים, והוא זה אשר דקר את המתלונן באמצעות הסכין שהוגשה לתיק בית המשפט וסומנה ת/88.

דיון משפטי

98. המתלונן זיהה את הנאשם כמי שדקר אותו, וכאמור, נתתי בדברי המתלונן אימון מלא, והעדפתי אותם על דברי הנאשם.

99. בחינת זיהוי הנאשם ע"י העדים, כולל המתלונן, יש לעשות בשני שלבים מצטברים:

(א) בחינה סובייקטיבית: בשלב זה יש לבחון את מהימנותו של העד המזהה, וכפי שקבעתי לעיל, וחזרתי על כך מספר פעמים, המתלונן ויתר עדי התביעה, עשו על"י רושם אמין, ואני קובע שדבריהם אודות זהות הדוקר ו/או תיאורו הם דברי אמת.

(ב) בחינה אובייקטיבית: לאחר השלב הראשון, ובעקבות המהימנות שנתתי בדברי העדים המזהים, ובעיקר הזיהוי הוודאי של המתלונן את הנאשם, יש לבחון את עדות הזיהוי כשלעצמה, ולבדוק את התנאים האובייקטיביים שאפפו את עדות הזיהוי, ועד כמה הם השפיעו על יכולת הזיהוי שלו, והאם היה בתנאים אלה כדי להטעותו בזיהוי. בית המשפט העליון קבע, כי בשלב זה יבחן בית המשפט, בין היתר, את העניינים הבאים (ע"פ 5668/14 באטה מיכאלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.11.2014)): האם הייתה היכרות מוקדמת בין העד המזהה לנאשם, משך הזמן שהעד המזהה ראה או הבחין בנאשם, תנאי התאורה במקום, כיוון התאורה, המרחק בין העד המזהה לנאשם, והזמן שחלף בין האירוע לבין שלב הזיהוי.

100. להלן אבחן את ראיות הזיהוי בתיק זה, בהתאם לכללים הנ"ל.

101. זיהוי הנאשם על ידי המתלונן באופן ישיר:

זיהוי הנאשם על ידי המתלונן, כמי שדקר אותו, נעשה באופן מיידי וישיר, בהיות המתלונן פצוע ומדמם, ועוד בטרם פונה לבית החולים. בין המתלונן לנאשם קיימת היכרות מוקדמת, שכללה מפגשים ושיחות. המתלונן נחשף באופן ישיר ומתמשך לאירוע שבינו ובין הנאשם, הבחין בנאשם כבר בשלב הראשון ברחוב, וכאשר הנאשם התקרב אליו, הוא נמלט ממנו, ואז החל המרדף של הנאשם אחר המתלונן, עד לנפילת המתלונן על המדרגות, ואז הגעת הנאשם אליו, ודקירתו ארבע פעמים. המתלונן ראה את פניו של הנאשם ושמע את קולו. באשר למרחק הפיזי שהיה ביניהם במהלך האירוע - המתלונן העיד בפניי, שהמרחק היה קצר ביותר. בנוגע לתאורה - שוכנעתי, מעדויות עדי התביעה, כולל ממצלמות הגוף של השוטרים שהגיעו למקום מיד לאחר האירוע, שתנאי התאורה במקום היו טובים. מסקנתי היא, שזיהוי הנאשם ע"י המתלונן, כמי שדקר אותו, הוא זיהוי וודאי, העומד בכל דרישות החוק והפסיקה, ואני נותן אימון מלא הזיהוי זה.

102. זיהוי הנאשם על ידי חברו של המתלונן, העד "ג", במסדר זיהוי תמונות:

103. ראיית זיהוי המתבצעת במהלך הליך חקירה, נבחנה בועדת דנציגר, שהיא הוועדה הציבורית למניעת הרשעות

שווא ותיקון - דוח ביניים בנושא עדויות ראייה שגויות וזיהוי מוטעה, 2 בספטמבר 2019, ולהלן מסקנותיה אודות הנתונים שיש לבחון בעניין זה:

- (א) משך החשיפה של עד הראייה לאירוע שלגביו נמסרה עדותו - העד "ג" נחשף לאירוע באופן ישיר, והעיד כי ראה את הנאשם למשך זמן ממושך, הן בשלב הראשוני, כשפגש אותם, והן כשראה אותו מתרחק מהכביש.
- (ב) המרחק הפיזי בין עד הראייה לבין החשוד במהלך האירוע - בחלק הראשון של האירוע, היה המרחק הפיזי בין העד לנאשם קצר ביותר, והסיכוי שמדובר בזיהוי מוטעה הוא קטן ביותר.
- (ג) מידת התמקדותו של עד הראייה בדמותו של החשוד במהלך האירוע - העד "ג" ראה את הנאשם, וראה את חברו המתלונן בורח מהנאשם, בשל חששו ממנו, וכן ראה את תחילת המרדף של הנאשם אחר המתלונן.
- (ד) תנאי התאורה וכיוון התאורה בזירת העבירה - כפי שציינתי לעיל, תנאי התאורה וכיוונה, היו טובים, והם אפשרו זיהוי דמותו של הנאשם.
- (ה) משך הזמן שחלף ממועד האירוע ועד למועד הזיהוי - הזיהוי נעשה שעות ספורות לאחר האירוע, על כן רמת הדיוק בזיהוי שנעשה היא טובה.
- (ו) מידת הלחץ והטראומה הנלווים לאירוע - מדובר באירוע פלילי חמור ומלחיץ, שיש בו כדי לעורר את יכולתו של העד המזהה לזכור את פרטי האירוע ולבצע זיהוי מדויק. העד "ג" נלחץ מהאירוע, על כן הוא נמלט לביתו, והזיהוי שערך לאחר מכן, נעשה זמן קצר, כאמור, לאחר אותו אירוע, כשעודנו ממוקד בדמות האדם שרדף אחרי חברו המתלונן, ודקר אותו.
- (ז) מידת הביטחון שהביע עד הראייה בזיהוי - העד "ג" מסר, שהוא מזהה את הנאשם ברמת וודאות של 90%. כפי שציינתי לעיל, בניתוח עדותו, אין מדובר בזיהוי, העומד בפני עצמו, אלא בראיית חיזוק ליתר הראיות בתיק.

104. זיהוי הנאשם על ידי העדה מור לובטל במסדר זיהוי :

- (א) משך החשיפה של עדת הראייה לאירוע שלגביו נמסרה עדותה, והמרחק הפיזי בינה לבין החשוד במהלך האירוע - העדה נחשפה לאירוע רק לאחר דקירת המתלונן, שעה שהבחינה בו מתרומם וצולע לכיוון ביתו, עם מכנסיים מופשלות, אותם ניסה להרים. העדה הבחינה גם בבחור נוסף, שהיה רזה, גבוה קצת, כהה עור ועם זיפים שחורים בפנים, לבש בגדים כהים וקפוצ'ון - תיאור המתאים לחלק מהתיאור שנמסר ע"י המתלונן וחברו "ג", בנוגע לדוקר. תיאור העדה מעיד על חשיפתה למתלונן ולדוקר, משך זמן מספיק למסירת תיאור כה מפורט, שעה שצפתה בהם ממרפסת ביתה בקומה שנייה, דבר שהקנה לה יתרון גובה, ואפשר לה שדה ראייה רחב יותר.
- (ב) תנאי התאורה וכיוון התאורה בזירת העבירה - העדה הדגישה שהיה פנס לבן, שהאיר את האזור בו הבחינה במתרחש. כפי שציינתי לעיל, מעדויות העדים וכן ממצלמות הגוף של השוטר, אני מגיע למסקנה, לפיה הייתה בזמן האירועים תאורת רחוב טובה, שאפשרה ראייה טובה וזיהוי לא מוטעה.

(ג) משך הזמן שחלף ממועד האירוע ועד למועד הזיהוי - הזיהוי נעשה זמן קצר לאחר האירוע.

מסקנתי היא, שהעדה זיהתה את מה שענינה ראו, בנסיבות שתוארו על ידי לעיל, ואני נותן אימון מלא בדבריה ובזיהוי שנעשה על ידה.

105. אמרת קורבן אלימות :

המתלונן נקב בשמו של הנאשם, הן במענה לשוטרים שהגיעו לזירת האירועים, והן במענה לשאלת אימו. דבריו של המתלונן נאמרו כשהיה פצוע, מדמם, שכוב ועוד בטרם פינויו לבית החולים לקבלת טיפול רפואי, על כן אני רואה בדבריו כאמרת קורבן אלימות. אמרת קורבן אלימות, יכולה להתקבל במשפט כראיה קבילה, במקרים מסוימים, כחריג לכלל האסור עדות מפי השמועה. סעיף 10 לפקודת הראיות מתווה את המסגרת הנורמטיבית לכך, בקובעו :

"10. עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

- (1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;
- (2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה;
- (3) היא נאמרה בשעה שהוא היה גוסס, או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות".

אמרת המתלונן נאמרה בהתאם לנסיבה המתוארת בסעיף 10(1) לעיל, מאחר והיא נאמרה בסמוך לאחר מעשה האלימות כלפיו, ולאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו. התכלית המונחת בבסיס סעיף זה היא, שמדובר בנסיבות המקימות חזקה בדבר אמיתות האמרה, כפי שנקבע בפסקי דין רבים בבית המשפט העליון (ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו), 18.5.1998), ע"פ 3452/11 שאלתיאל נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 8.7.2013).

106. גרסאותיהם של עדי התביעה נמצאו על ידי, כאמור, אמינות, והן מחזקות אחת את רעותה בנקודות המהותיות. העדים העידו בפני באופן עקבי, ועדויותיהן היו קוהרנטיות, והתיישבו האחרת עם השנייה, זאת מבלי שניסו להקצין את האירוע או להגזים בתיאור, ולא סתרו את עצמם סתירות מהותיות כלשהן. לעומת גרסאות עדי התביעה, הנאשם עשה עלי רושם גרוע, ועדותו התאפיינה בשקרים ובניסיון להרחיק את עצמו מזירת האירועים. עדות אביו של המתלונן, בדבר היות הדוקר "ילד מפגר" לא סייעה לנאשם, ואני מקבל את הסברי האב למשמעות תיאורו הנ"ל. בנוגע לעד ההגנה, שי רזנברג, הרי שעד זה עשה עלי רושם גרוע ביותר, של אדם שכל כוונתו היא לסייע לנאשם בכל מחיר, גם על חשבון אמירת דברי שקר בבית המשפט, ואני דוחה את דבריו ואת גרסתו.

107. החזקת סכין - סעיף 186(א) לחוק העונשין קובע:

"המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים."
הוכח בפניי כנדרש, ומעבר לכל ספק סביר, שהנאשם הוא זה אשר החזיק בסכין, ודקר באמצעותה את המתלונן, כמתואר בכתב האישום.

108. פגיעה בנסיבות מחמירות - סעיפים 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין קובעים:

"334. הפוצע חברו שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים."

"335(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעברייני נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה;"

הוכח בפניי כנדרש, ומעבר לכל ספק סביר, שהנאשם החזיק בסכין, רדף אחרי המתלונן, וכשהנ"ל נפל במדרגות העולות לבניין ביתו, הגיע אליו הנאשם ודקר אותו ארבע דקירות בפלג גופו התחתון, וגרם לו לשלושה פצעים בצד לטקאלי של ירך פרוקסימלי משמאל, ופצע בצד פנימי שליש אמצעי של ירך ימין, כל אחד מהם באורך של כ- 1.5 ס"מ.

109. איומים - סעיף 192 לחוק העונשין קובע:

"192. המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

הוכח בפניי כנדרש, ומעבר לכל ספק סביר, והנאשם אף הודה בכך, שהוא איים על המתלונן באמצעות הטלפון שלו, בפגיעה שלא כדין בגופו, שלו ושל בני משפחתו, וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

בנוגע לאיומים באפליקציית "טלגרס" - אלה לא הוכחו בפניי כנדרש, ונותר בליבי ספק, שמא הנאשם הוא זה אשר איים באופן זה על המתלונן, על כן הנני מזכה אותו מביצוע עבירת האיומים, כלל שאלה מתייחסים לאפליקציית "טלגרס", וזאת מחמת הספק.

110. החזקת סם מסוכן, שלא לצריכה עצמית בלבד - סעיף 7(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, קובע:

"7(א). לא יחזיק אדם סם מסוכן ולא ישתמש בו, אלא במידה שהותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה, או ברשיון מאת המנהל."

הכמות המקסימאלית המותרת להחזקה לצריכה עצמית של סמים מסוג קנבוס, מעוגת בתוספת השניה לפקודת בסמים, והיא עד 15 גרם.

הנאשם שבפניי החזיק בסם מסוג קנבוס במשקל של 541.16 גרם נטו, והוא הודה בהחזקתם, אך טען שמטרת ההחזקה היא לשימוש העצמי בלבד. הסנגור טען, שהנאשם פירט את היקף צריכת הסמים שלו, ומדוע החזיק כמות של 541.16 גרם בחיקו. עוד נטען, שלא נמצאה כל אינדיקציה בחקירה, להחזקה שלא לצריכה עצמית, או לסחר בסמים, וגם המאשימה בסיכומיה טענה, שהנאשם לקח עמו כמות גדולה של סמים במטרה לברוח לתקופה מהאזור.

כמות הסם שנתפסה עם הנאשם היא פי 36 מהכמות המקסימלית המותרת להחזקה לשם שימוש עצמי. אמנם שוכנעתי, שחלק מאותה כמות הייתה אמורה לשמש את הנאשם לשימוש העצמי, אך לא עלה בידי הנאשם להפריך את החזקה בדבר החזקה שלא לצריכתו העצמית בלבד, בנוגע לכל הכמות, הגם שהוא אמר היה להשתמש בחלקה. לאור זאת, הוכח בפניי כנדרש, שהנאשם החזיק בסם שנתפס ברשותו, בחלק בלתי ידוע, לצורך שימוש העצמי, ויתרת הכמות - הוחזקה על ידו שלא לצריכתו העצמית.

סוף דבר

111. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, ולאחר שבחנתי היטב את חומר הראיות, הנני קובע כדלקמן:

איומים - הוכח כנדרש שהנאשם איים על המתלונן באמצעות הטלפון, והוא אף הודה בכך בתשובתו לאישומים, על כן הנני מרשיעו בביצועה. בנוגע לאיומים באמצעות אפליקציית הטלגרם - נותר בליבי ספק, אם הנאשם הוא זה אשר איים בדרך זו על המתלונן ובני משפחתו, על כן הנני מזכה אותו, מחמת הספק, מביצוע עבירת איומים באמצעות הטלגרם.

החזקת סם מסוכן מסוג קנבוס, במשקל 541.16 גרם נטו - הנני קובע, שחלק מהכמות הנ"ל אמנם שימשה את הנאשם לשימוש העצמי, אך חלקה האחר והעיקרי לא יועד לשימוש העצמי, על כן הנני מרשיעו בביצוע עבירה של החזקת סם מסוכן מסוג קנבוס שלא לצריכתו העצמית בלבד, עבירה על סעיף 7(א) לפקודת הסמים המסוכנים.

החזקת סכין - הוכח כנדרש שהנאשם החזיק בסכין, על כן הנני מרשיעו בביצוע עבירה זו.

פגיעה בנסיבות מחמירות - הוכח כנדרש שהנאשם דקר את המתלונן באמצעות הסכין שהחזיק, 4 דקירות בפלג גופו התחתון, כמתואר בכתב האישום, על כן הנני מרשיעו בביצוע עבירה זו.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשפ"ג, 06 נובמבר 2022, במעמד כל הצדדים.